

Giới thiệu Tâm Đầu Ý Hợp

Truyện Tâm Đầu Ý Hợp của tác giả Quy Xác Bất Quai là một tác phẩm ngôn tình hiện đại, sủng, nữ truy. Câu truyện không ngắn cũng không dài, đủ để làm cho độc giả thỏa mãn với diễn biến câu truyện.

Câu truyện kể về mối tình của một cô gái mặt dày và một bác sĩ soái ca, Bác sĩ Vương cũng không ngờ có một ngày anh gặp phải một cô gái dạn dĩ đến mức như vậy! Là họa hay là phúc? Câu truyện sẽ cho bạn câu trả lời hay nhất. Mời các bạn...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đầu Ý Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Chương 1: Lần đầu tiên gặp nhau

Vương Tử Hân vừa mới thực hiện một ca phẫu thuật, phẫu thuật rất thành công. Để bày tỏ sự biết ơn, người nhà bệnh nhân nhất quyết mời Vương Tử Hân ăn một bữa cơm! Nếu bệnh nhân này giống những người trước thì Vương Tử Hân nhất định sẽ từ chối. Nhưng lần này, bệnh nhân có thân phận hiển hách, không từ chối được, Vương Tử Hân đành phải nhận lời.

Bệnh nhân này chính là ông lớn nhà họ Từ. Nói đến nhà họ Từ thì không ai không biết, không ai không hiểu. Ông cụ Từ năm nay 70 tuổi, ngày xưa là hồng quân, năm đó lập được công lớn liền được giữ chức quan lớn, sau đó về hưu thì ở nhà dưỡng bệnh cho đến bây giờ, mà đám con cháu nhà họ Từ đều là tai to mắt lớn. Con trai cả Từ Vi Hoa là bí thư, có con trai là đại tá, con gái là thẩm phán nổi tiếng. Mà đời cháu chắt cũng bộc lộ tài năng, đều là nhân tài kiệt xuất trong từng lĩnh vực.

Lần này phẫu thuật cho ông cụ Từ là vì trước kia ông tham gia chiến tranh, cơ thể có nhiều khiếm khuyết nên lần này dễ dàng sinh bệnh tuổi già. Lần này bệnh tim tái phát đã dọa cho cả nhà họ Từ một trận thê thảm rồi.

Sau khi đưa ông cụ vào bệnh viện, liền chỉ đích danh Vương Tử Hân là bác sĩ mổ chính. Vương Tử Hân là một bác sĩ rất nổi tiếng, là bác sĩ giỏi nhất nhì nước về mảng tim mạch. Tuy tuổi còn trẻ, nhưng trước kia khi còn du học ở Mỹ, anh đã thực hiện rất nhiều ca phẫu thuật lâm sàng với giáo sư, cho nên cũng xem như kinh nghiệm phong phú. Hơn nữa, sau khi về nước anh lại rèn luyện thêm ở bệnh viện vài năm, cách chữa bệnh lại càng kĩ càng hơn.

Đó là lí do ông Từ chọn anh là bác sĩ mổ chính. Tình trạng bệnh của ông rất bình thường, ca phẫu thuật này không quá khó. Vương Tử Hân nói rõ bệnh trạng với người nhà họ Từ xong liền bắt tay chuẩn bị ca mổ. Hôm trước ông cụ vừa được phẫu thuật, thoát khỏi tình trạng nguy hiểm. Cơ thể dần chuyển biến tốt nên hôm nay ông vừa chuyển vào phòng bệnh thường.

Người nhà họ Từ vì biết ơn Vương Tử Hân, cố ý mời anh một bữa cơm. Vương Tử Hân không thể cự tuyệt nên có ý định sau khi ăn cơm xong sẽ lấy lí do mệt mỏi để trốn về. Tuy nói ca phẫu thuật này không khó nhưng khi phẫu thuật luôn có nhiều mạo hiểm. Bác sĩ Vương đã dốc sức cả đêm nên thật ra cũng rất mệt mỏi.

Bữa cơm được chuẩn bị trong một căn phòng riêng của một nhà hàng, các thành viên của Từ gia đều có mặt. Vương Tử Hân chào hỏi từng người, không kiêu ngạo cũng không có ý nịnh nọt. Người nhà họ Từ ai cũng yêu thích tài năng của Vương Tử Hân, tuy còn trẻ nhưng rất xuất sắc ở nhiều phương diện, hơn nữa lại chín chắn trầm ổn, thật sự là nhân tài hiếm có.

Người nhà họ Từ tỏ ý cảm ơn, còn khoa trương rằng kĩ thuật của Vương Tử Hân rất cao siêu. Những lời khách sáo này Vương Tử Hân đã nghe rất nhiều, cũng biết phải trả lời thế nào, vừa lễ phép lại không dính dáng tới những việc riêng tư. Cho nên, bữa cơm này có thể coi là vui vẻ hòa hợp. Lúc anh đang nói chuyện với mấy người nhà họ Từ, bỗng vang lên một tiếng nói: “Bác sĩ Vương giỏi như vậy, lại còn đẹp trai, chắc bạn gái cũng là một người tài năng.”

“À, tôi không có bạn gái.”

Vương Tử Hân không biết tại sao mình lại trả lời như vậy, có thể là phản ứng trong vô thức, chắc vì quá mệt mỏi. Anh nhìn sang nơi phát ra tiếng nói thì thấy nụ cười dịu dàng của một cô gái. Lại nghe cô nói thêm một câu: “Thật tốt quá, tôi cũng không có bạn trai” Trên mặt cô không giấu được sự vui vẻ.

Vương Tử Hân cảm thấy mình không thể nói gì nữa, cho nên không để ý. Nhưng mà, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô gái này, chắc là cháu gái của ông Từ.

Anh lắc đầu, nghĩ nhiều như vậy làm gì, cũng chỉ biết mấy người nổi tiếng nhà họ Từ. Lúc giải quyết những việc liên quan tới việc phẫu thuật với nhà họ Từ, anh cũng không có thời gian để ý từng người trong nhà đó.

Người nổi tiếng rất bận rộn, dành thời gian ăn bữa cơm với Vương Tử Hân đã là tốt rồi, vậy nên bữa cơm kết thúc rất nhanh, Vương Tử Hân cũng không phải kiểm soát về trước.

.....

Vương Tử Hân không hề nghĩ tới việc sẽ gặp lại cô gái kia. Mà cô gái kia lại tò về đã quen biết với anh từ lâu, thấy Vương Tử Hân liền nhanh chóng chạy tới

“Bác sĩ Vương đã ăn cơm chưa, nếu chưa thì đi ăn cùng tôi đi, tôi biết một quán ăn rất ngon đấy.”

Vương Tử Hân rõ ràng không muốn đi, tên của người ta còn chưa biết, không thân đến mức có thể đi ăn cơm với nhau. Với lại, bác sĩ nào cũng cuồng sạch sẽ, không ăn bậy đồ ăn bên ngoài, cho nên, anh khéo léo từ chối cô:

“Tôi đã ăn rồi”. Đồ ăn mẹ anh mang tới anh còn chưa ăn

Vương Tử Hân gật nhẹ đầu, quay người đi, không ngờ lại bị kéo lại. Anh quay đầu nhìn: “Còn có chuyện gì sao?”

“Bác sĩ Vương, biểu chiều anh mấy giờ tan ca? Chúng ta cùng đi ăn đi, cơm tối rất cần thiết đó”. Vẫn là nụ cười dịu dàng đó

Vương Tử Hân không trả lời, gật đầu quay trở lại văn phòng.

....

Một ngày nữa trôi qua, Vương Tử Hân thật sự không nghĩ đến việc cô gái kia lại tìm tới, lần này là trực tiếp tìm tới văn phòng anh.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, anh không thèm ngẩng đầu. Tôi đang bận viết báo cáo đây này!

“Mời vào”

Đến tận khi cảm thấy có ai đặt cái gì đó lên mặt bàn, anh mới ngẩng đầu lên nhìn người tới.

Tại sao lại là cô?

Vẫn là hình dáng đó, nụ cười khiến người ta không tài nào giận nổi.

“Mời ngồi, có chuyện gì không?”

“Bác sĩ Vương, tôi mang canh gà cho ông, tiện thể mang cho anh một phần” Từ Tương đẩy bình thủy ra phía trước, để trước mặt Vương Tử Hân. Vương Tử Hân không nhận đồ người nhà bệnh nhân đưa tới, khoát tay từ chối: “Ý tốt của cô tôi nhận. Nhưng bệnh viện quy định bác sĩ không thể nhận đồ của bệnh nhân hay người nhà bệnh nhân, tôi không thể nhận thứ này được”

“Thế à, anh đúng là bác sĩ có nguyên tắc. Vậy để tôi tự uống.”

“Còn việc gì nữa sao?”

“À, ừm, tạm thời không có. Vậy tôi đi trước, hẹn gặp lại bác sĩ Vương.”

Từ Tương bước vào thì thấy bác sĩ Vương đang bận rộn công việc, không nên quấy rầy quá lâu, nên thức thời đóng cửa đi ra. Sau khi rời khỏi văn phòng của Vương Tử Hân, cô ngồi trên ghế bệnh viện, nâng má. Ôi! Xem ra bác sĩ Vương là người rất khó tính đây.

....

Mấy ngày kế tiếp, Vương Tử Hân cảm thấy cô gái kia đang chơi trò theo dõi. Ở đâu cũng có thể tình cờ gặp, trước nhà vệ sinh cũng ân cần hỏi thăm một câu: “Bác sĩ Vương, thật trùng hợp”. Khóe miệng Vương Tử Hân run run.

Trên đường đi kiểm tra phòng bệnh cũng gặp cô, mỗi lần đều là nụ cười ấy. Đôi mắt cười cong cong như ánh trăng khuyết, mỗi lần thấy anh đều chủ động chào hỏi.

“Bác sĩ Vương đi kiểm tra phòng bệnh sao, vừa đúng lúc tôi tới thăm ông, chúng ta cùng đi đi.”

Tan tầm, đến bãi đỗ xe cũng gặp cô.

“Bác sĩ Vương, anh tan ca à? Bây giờ về nhà sao? Nhà tôi ở phía Tây, nhà anh ở đâu? Muốn về cùng nhau không?”

“Tôi ở phía Đông, không tiện đường”. Lúc này cô sẽ trả lời: “Vậy không thể về cùng nhau được rồi, anh về cẩn thận nhé bác sĩ Vương, bye bye!”

Lúc giúp ông Từ kiểm tra, cô cũng ở bên cạnh, thấy anh bước vào liền lập tức đứng dậy: “Bác sĩ Vương tới rồi, anh có muốn ăn táo không?”

Lúc trực ca đêm cũng gặp cô.

“Muộn thế này mà bác sĩ Vương vẫn chưa về nhà à?”

“Tôi trực ca đêm.”

“À. Bác sĩ có đói bụng không? Tôi mua đồ ăn giúp anh, anh muốn ăn gì?”

Vương Tử Hân chưa bao giờ biết rằng một người có thể hành động như đã quen biết từ lâu, nghiêm nhiên cho rằng tôi với anh rất quen thân, bộ dạng chúng ta rất tình cảm. Nhưng lần này anh không từ chối: “Tôi muốn ăn bánh bao hấp, cảm ơn.”

Những ngày này Từ Tương bị anh từ chối n lần, cô căn bản không ngờ anh phản ứng như vậy nên ngần ra một chút.

“A, được, tôi đi mua ngay”

Sau đó chạy nhanh như chớp, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Vương Tử Hân cảm thấy buồn cười. Về mặt lúc này của cô, đoán trước được mình sẽ bị từ chối, sau đó sững sốt một chút, lập tức lại biến thành khuôn mặt ngạc nhiên vui mừng. Đùa với cô rất vui, giống như em gái mình, cười rộ lên trông rất đẹp!

Một lúc sau, Từ Tương mang một túi lớn đồ ăn đi tới, để lên mặt bàn cho Vương Tử Hân.

“Tôi sợ anh ăn bánh bao hấp thì không no, nên mua thêm sủi cảo tôm, xù mại.”

Đôi mắt cô trông mong nhìn Vương Tử Hân.

“Cô cũng ngồi xuống ăn đi.”

Anh tiện tay rút vài tờ khăn giấy cho cô, lau mồ hôi trên mặt, chạy vội như vậy làm gì cơ chứ.

“Vâng.”

Mặt mày Từ Tương hớn hờ, ăn khuya cùng bác sĩ Vương đấy!

Lúc ăn khuya, Từ Tương tự nhận thấy hai người rất hòa hợp, ở chung với nhau vô cùng tốt. Nhưng Vương Tử Hân nghĩ, hầu như đều là cô nói, anh chỉ đáp vài câu

“Bác sĩ Vương, anh phải biết tên tôi là gì chứ, tôi chưa tự giới thiệu đúng không? Tên tôi là Tương, chính là chữ Tương trong thủy mộc. Anh có thể gọi tôi là Từ Tương, đương nhiên cũng có thể gọi là Tương Tương.”

Sau đó, Vương Tử Hân cũng biết tên của cô.

“Bác sĩ Vương, nghe nói anh từng đi du học Mỹ, tôi cũng vừa đi du học Mỹ về. Anh học trường nào thế, nói không chừng chúng ta là bạn cùng trường đấy.”

“Yale.”

“Thật lợi hại, bác sĩ Vương giỏi quá, nếu trước kia tôi chăm chỉ hơn nữa thì tốt rồi, không chừng lại trở thành trường của chúng ta đấy”. Lại một bộ dạng tiếc nuối, buồn bực!

“Vi sao anh muốn học y vậy?” Từ Tương có thể hỏi nhiều hơn, cô muốn hiểu rõ về bác sĩ Vương.

“Yêu thích”. Vẫn là câu trả lời ngắn gọn mà đầy đủ.

Chương 2: Khám bệnh

Cách một ngày, Từ Tương lại đến bệnh viện, nhưng cho dù thế nào cũng không gặp được Vương Tử Hân, văn phòng cũng không có ai, đành phải đến phòng y tá để hỏi: “Chào chị ý tá, tôi muốn hỏi xem bác sĩ Vương đang ở đâu vậy? Tại sao hôm nay lại không thấy anh ấy?”

Cô y tá mỉm cười: “Bác sĩ Vương hôm qua trực ca đêm, hôm nay anh ấy nghỉ.”

“Thì ra là như vậy! Cảm ơn.” Thì ra là nghỉ ngơi, cũng đúng, tôi qua trực cả đêm, hôm nay cũng phải nghỉ ngơi cho tốt.

Ông cụ Từ nhìn thấy cháu gái, cười đến vui vẻ: “Tương Tương à, có phải thích bác sĩ Vương hay không vậy?” Biết rõ còn hỏi, người tinh tường đều nhìn thấy, ngay cả các y tá trong bệnh viện đều đang truyền tai nhau rằng có một cô gái đang chăm chỉ theo đuổi bác sĩ Vương, chẳng qua mấy năm qua, số cô gái theo đuổi bác sĩ Vương cũng không ít, đều không thành công, bác sĩ Vương rất khó theo đuổi!

“Đúng vậy, bác sĩ Vương là người rất tốt, ông nội, không phải ông cũng thường xuyên khen anh ấy sao, nhưng mà bác sĩ Vương dường như không phải loại dễ gặp cháu, mà chẳng qua là không có bạn gái thôi.”

Từ Tương từ nhỏ đã rất thân thiết với ông cụ Từ, cũng không vòng vo ngại ngùng, trực tiếp thừa nhận.

Ông cụ Từ đúng thật rất thương thức Vương Từ Hân, tướng mạo đoan chính, có tài chữa bệnh, đối nhân xử thế cũng khiêm tốn lễ phép, đối xử với người bệnh cũng rất tốt, nếu có thể trở thành cháu rể mình đương nhiên không tồi: “Trương Trương nhà chúng ta tốt như vậy, bác sĩ Vương sao có thể không thích, cháu cứ tích cực hẹn bác sĩ Vương, lâu ngày sinh tình.”

“Ông nội nói rất đúng, thương cho ông một miếng táo”. Đúng rồi, mình phải hẹn Vương Từ Hân nhiều vào, lâu ngày sinh tình.

....

Thời điểm Từ Trương nhìn thấy Vương Từ Hân, là lúc đang ngồi kể chuyện cười cho ông nội, vừa nhìn thấy bác sĩ Vương đến liền lập tức đứng dậy: “Bác sĩ Vương, anh đi làm rồi.” Giống như là xa cách lâu ngày, rất vui mừng khi gặp lại.

“Ừ.” Vương Từ Hân gật đầu với Từ Trương, sau đó đi đến bên cạnh ông Từ, giúp ông kiểm tra thân thể: “Hồi phục rất tốt, người nhà chăm sóc rất được, nếu muốn về nhà điều dưỡng thì có thể làm thủ tục xuất viện, chẳng qua phải tới đây khám theo định kì.”

Ông cụ Từ chính là người không chịu ngồi yên một chỗ, từ lúc sinh bệnh đến bây giờ cũng đã hơn nửa tháng, cả ngày nằm trên giường, ngẫu nhiên mới có người cùng đi dạo một chút, rất buồn chán, chỉ chờ bác sĩ lên tiếng, “Cuối cùng cũng có thể xuất viện, Trương Trương, đi gọi bố cháu đến làm thủ tục xuất viện, ông phải về nhà.”

Vương Từ Hân gật đầu: “Vậy đợi tôi quay lại, nói một chút việc cần chú ý khi điều dưỡng, còn có tái khám, ngài nghỉ ngơi trước đi, tôi đi xem người bệnh khác.” Nói xong, Vương Từ Hân bước ra khỏi phòng bệnh. Từ Trương thấy không đúng, lập tức đuổi theo ra ngoài: “Bác sĩ Vương!”

Vương Từ Hân dừng lại, xoay người, nhìn thấy Từ Trương: “Còn có việc gì sao?”

Bộ dạng Từ Trương muốn nói lại thôi, hé miệng nhưng lại không phát ra tiếng, Vương Từ Hân vô cùng kiên nhẫn chờ cô nói, cuối cùng, Từ Trương cũng nhìn Vương Từ Hân, chớp mắt: “Bác sĩ Vương, có thể cho tôi mượn điện thoại của anh để gọi một chút được không?”

Vương Từ Hân thật nghi ngờ, do dự lâu như vậy là muốn mượn đi động sao? Tuy cảm thấy kì quặc nhưng vẫn lấy điện thoại ra đưa cho Từ Trương.

Từ Trương nhìn bàn tay đưa tới của Vương Từ Hân, vô cùng kích động nhận lấy di động, thì ra bác sĩ Vương dùng loại điện thoại này, chẳng phải giống mình ư, cầm lấy di động, cũng không có mặt khóa, sau đó ấn số điện thoại của mình. Lại tiếp tục lấy điện thoại của mình từ trong túi ra, đập tiếng chuông sắp bắt đầu vang lên, sau đó dùng máy Vương Từ Hân lưu lại số của mình, để là Từ Trương!

Cảm giác đặc biệt thỏa mãn, cười cười, sau đó trả lại cho Vương Từ Hân: “Bác sĩ Vương, tôi đã lưu số của mình vào máy của anh, dù không có việc gì phải thường xuyên liên lạc, lần sau cùng nhau ăn cơm đi”

Sau đó, kích động chạy về phòng bệnh.

Cho nên, Vương Từ Hân cũng không nhìn thấy mặt cô đã đỏ ửng, càng không biết lúc này nhịp tim cô đập nhanh đến thế nào

Đợi cho đến khi người nhà họ Từ tới làm thủ tục xuất viện cho ông cụ Từ, Vương Từ Hân không nhìn thấy Từ Trương, cũng không để ý lắm, tỉ mỉ nói các việc cần chú ý và chuyển tái khám.

Chỉ là người lúc này không ở đây- Từ Trương lại đang vô cùng tiếc nuối, lúc làm thủ tục xuất viện cho ông nội đáng lẽ mình phải có mặt, có thể nghe bác sĩ Vương dặn dò ông nội những việc sau khi ra viện, còn muốn nói “gặp lại” với bác sĩ Vương, còn muốn hẹn lần sau cùng ăn cơm!

Nhưng mà việc trang hoàng tiệm cà phê xảy ra chút chuyện cần Từ Trương tự mình đi xử lí, không còn cách nào khác, đành phải dừng dưng chạy tới tiệm cà phê, nhưng mà đợi cho đến khi mọi chuyện được xử lí xong xuôi thì trời đã tối rồi, lúc gọi điện thoại về nhà hỏi, thủ tục xuất viện của ông nội đã làm xong từ lâu rồi, ông nội cũng về nhà rồi, lại nhìn đồng hồ, giờ này chắc bác sĩ Vương cũng về nhà rồi.

Không có biện pháp, Từ Trương đành phải về nhà trước, ngày mai lại đến tìm bác sĩ Vương tiếp vậy! May mắn bản thân thông minh, đã lưu lại số điện thoại của anh, nghĩ lại cũng thấy rất vui vẻ.

....

Mỗi ngày Từ Trương đều phải đến tiệm cà phê quan sát việc trang hoàng, lại xử lí một ít chuyện của tiệm cà phê, bởi vì tiệm cà phê cách bệnh viện rất gần cho nên Từ Trương cảm thấy mình lúc ấy thật may mắn, chọn được một nơi thật tốt! Cách bệnh viện gần, đi tìm bác sĩ Vương cũng thuận tiện hơn rất nhiều, còn có thể tặng cho anh một ly cà phê hoặc một miếng bánh ngọt.

Tiệm cà phê cũng trang hoàng được xấp xỉ rồi, qua vài ngày là có thể khai trương, cho nên bản thân phải vội vàng vùng dậy, phải thừa dịp có vài ngày rảnh, tìm bác sĩ Vương cùng ăn cơm, nếu có thể từng bước đi vào khuôn khổ thì càng tốt.

Sau khi xử lí xong mọi chuyện của tiệm cà phê, Từ Trương liền lái xe tới bệnh viện, đi vào văn phòng của Vương Từ Hân, phát hiện không có ai thì hỏi y tá, y tá nói Vương Từ Hân đi kiểm tra phòng bệnh, Từ Trương liền chạy tới phòng bệnh tìm Vương Từ Hân.

Từ Trương xuyên qua cửa kính nhìn thấy Vương Từ Hân, mặc áo blouse trắng, dáng người cao ngất khiến áo trắng bình thường trở nên đặc biệt đẹp, đặc biệt dễ nhìn, anh dẫn theo bác sĩ thực tập hỏi người bệnh một số chuyện, cầm sổ ghi chép, trên mặt là dáng vẻ ôn hòa, trong lòng Từ Trương khẽ rung động.

Trong lúc Từ Tương đang đắm chìm trong sắc đẹp của Vương Tử Hân không thể thoát ra được, Vương Tử Hân đột nhiên quay lại, cũng nhìn thấy Từ Tương đứng ngoài phòng bệnh, Từ Tương đang đứng đó, căn bản không nghĩ tới việc nhìn lên sẽ bị bắt được, mà ánh mắt Vương Tử Hân rất nhu hòa, khiến trái tim Từ Tương đập mạnh, sờ sờ trái tim của mình, bình bịch bình bịch, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nóng!

Sau đó, quay người chạy, chạy, chạy đến toilet rửa mặt, nhìn vào gương thấy khuôn mặt đỏ hồng của mình, tim lại còn đập bình bịch, khẽ cười cười, thể mới thấy lực sát thương của Vương Tử Hân thật ghê gớm!

Ở toilet một lúc, bình ổn tâm trạng sau đó lại tới văn phòng của Vương Tử Hân tìm anh, Vương Tử Hân kiểm tra xong đã trở lại văn phòng.

Từ Tương gõ cửa, nghe thấy Vương Tử Hân nói: “Mời vào.” liền mở cửa đi vào

“Xin chào, bác sĩ Vương.”

Vương Tử Hân ngẩng đầu, vừa thấy Từ Tương, không có nhiều phản ứng: “Mời ngồi, có chuyện gì không?”

Chính là phản ứng bình thường của Vương Tử Hân, Từ Tương lại cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh.

“Bác sĩ Vương, hình như tôi bị bệnh.” Cô nhìn Vương Tử Hân một lúc lâu mới lên tiếng

Vương Tử Hân nhìn thoáng qua Từ Tương ở phía đối diện: “Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Tim đập quá nhanh, nhịp tim bất ổn.”

“Cô bị như vậy từ khi nào?”

“Từ khi nhìn thấy bác sĩ Vương.”

“Vậy không phải cô đừng nhìn tôi nữa là được rồi sao?”

“Nhưng nếu không nhìn thấy anh thì tôi sẽ khó thở.”

“...” Vương Tử Hân không nói gì, cái này có vẻ rất rõ ràng? Còn thẳng thắn mà nói lời đường mật được.

“Bác sĩ Vương, tôi nay chúng ta ăn cơm cùng nhau đi.” Vào lúc khiến Vương Tử Hân chấn động, thừa thắng tiến lên!

“Ừ” Vương Tử Hân đồng ý rồi.

Từ Tương nghe được đáp án chắc chắn của Vương Tử Hân, mặt mày lập tức hớn hở, “Thật tốt quá!” Cuối cùng bác sĩ Vương cũng đồng ý ăn cơm với mình !

....

Từ Tương tìm một nhà hàng rất gần tiệm cà phê của mình, là một nhà hàng rất được, Từ Tương cho rằng, Vương Tử Hân là một bác sĩ, khẳng định rất chú trọng đến phương diện sinh hoạt và ẩm thực, nhất định là muốn nhẹ nhàng một chút, cho nên chọn một nhà hàng com Giang Nam, lên nhìn phản ứng của Vương Tử Hân, ừ, hình như là rất vừa lòng! Trong lòng cô lại càng thêm tung bừng!

Chọn một vị trí ở gần cửa sổ, vừa vặn có thể nhìn thấy tiệm cà phê của mình, vội vàng chỉ vào tiệm cà phê: “Bác sĩ Vương, anh xem, đó là tiệm cà phê của tôi, anh rành cứ tới đây, tôi mời anh uống cà phê, hoặc trong giờ làm việc nếu anh muốn uống cà phê cũng có thể gọi cho tôi, tôi mang qua cho anh! Nơi này rất gần bệnh viện!”

Từ Tương quá nồng nhiệt, biểu tình trên mặt đặc biệt trong sáng, ánh mắt cũng lấp lánh, khiến Vương Tử Hân không nỡ cự tuyệt: “Được.”

Người nào đó nói một câu “được” khiến trong lòng Từ Tương như nở hoa.

Sau đó gọi đồ ăn, lúc chờ đồ ăn mang lên cũng không quên hỏi Vương Tử Hân một đồng chuyện, cho nên chủ đề cũng trở nên rất rộng.

“Bác sĩ Vương, anh cùng ở với người nhà sao?”

“Bác sĩ Vương, bình thường anh thích hoạt động gì?”

“Bác sĩ Vương, anh thích xem phim không?”

“Bác sĩ Vương...”

Thật ra rất muốn hỏi là, Bác sĩ Vương, anh thích kiểu phụ nữ thế nào? Bác sĩ Vương, anh cảm thấy tôi thế nào? Nhưng đều không hỏi ra miệng được!

Trực tiếp quá chắc cũng không tốt đi, bác sĩ Vương mãi mới đồng ý ăn cơm cùng mình, đến lúc này dọa anh ấy chạy mất thì làm sao bây giờ? Vẫn là

không thể trực tiếp được.

Từ câu trả lời của Vương Tử Hân có thể biết rằng, anh vẫn ở trong nhà, ừ! Đàn ông ở nhà vẫn là tốt nhất, thích chạy bộ và chơi bóng chuyền, haha, cô cũng thích chơi bóng chuyền, lần sau có thể mời bác sĩ Vương cùng chơi bóng chuyền với mình! Không quá thích xem phim, chủ yếu là không có thời gian, rất thích đọc sách, khó trách bác sĩ Vương nhìn qua rất có văn hóa, nhìn qua thật có khí chất!

Từ Trương yên lặng nhớ kĩ những thông tin này vào đầu, vì bản thân hiểu thêm về Vương Tử Hân mà đắc ý, nụ cười trên mặt càng sáng lạn!

Vương Tử Hân nhìn thấy khỏe miệng ngày càng rộng của cô, cảm thấy rất kì quái, thế nào lại còn cao hứng như vậy, nhưng mà tâm tình cũng không tự chủ được mà tốt theo, còn chủ động hỏi: “Từ Tiểu thư rất vui về sao?”

Từ Trương “A” một tiếng mới phản ứng lại: “Đúng vậy, có thể cùng ăn cơm với bác sĩ Vương thật sự rất tuyệt, đúng rồi, tôi còn muốn cảm ơn anh phẫu thuật giúp ông nội tôi, ông nội tôi mới có thể khỏe mạnh. Bác sĩ Vương, anh thật lợi hại”. Còn gơ ngón tay cái lên!

“Đây là trách nhiệm của tôi, khiến bệnh nhân có thể khỏe mạnh là việc quan trọng nhất.” Vương Tử Hân thực khiêm tốn.

Từ Trương nheo nheo mắt, sao lại có người tốt như vậy cơ chứ! Một người vừa có năng lực lại còn khiêm tốn! Điều quan trọng là, người đàn ông này còn hoàn hảo muốn chết!!

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đầu Ý Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Chương 3: Tin nhắn

Chỉ một bữa cơm, Từ Trương tự nhận thấy bản thân đã nắm rõ rất nhiều thông tin về Vương Tử Hân, rất thỏa mãn, rất vừa lòng cũng rất đắc ý! Trong lòng không khỏi cảm thán, bác sĩ Vương là người xuất sắc như vậy, tại sao vẫn chưa có bạn gái? Xem ra mình còn phải nỗ lực nhiều hơn.

Sau khi cơm nước xong, Từ Trương chuẩn bị gọi phục vụ lên thanh toán, không nghĩ đến Vương Tử Hân còn nhanh hơn cô một bước, gọi người phục vụ lại để tính tiền, sau đó Từ Trương trơ mắt nhìn Vương Tử Hân lấy tiền từ trong ví ra thanh toán.

“Bác sĩ Vương, sao lại tôi không biết xấu hổ như thế được, rõ ràng tôi là người mời anh ăn cơm, sao người thanh toán lại là anh?”

“Không sao, lần sau cô lại mời tôi đi là được.” Đây hoàn toàn là lời khách sáo! Cực kì khách sáo!

Nhưng khi vào tai Từ Trương, bác sĩ Vương nói lần sau, chính là lần sau còn muốn hẹn mình ăn cơm!!

Từ Trương còn gạt đầu rất mạnh mẽ: “Được! Lần sau lại cùng nhau ăn cơm! Lần sau tôi mời anh!” Biểu cảm còn chân thực hơn rất nhiều.

“Ừ!” Vương Tử Hân thừa nhận, bản thân có chút bị nụ cười của Từ Trương dụ dỗ! Một người rất thú vị!

Hai người đều lái xe tới, cho nên sau khi tự lên xe, Từ Trương hạ cửa kính xuống, lưu luyến nhìn theo Vương Tử Hân không muốn rời, “Bác sĩ Vương, hẹn gặp lại! Lái xe cẩn thận!”

“Cô cũng cẩn thận, hẹn gặp lại.” Vương Tử Hân trả lời khiến cho Từ Trương càng vui vẻ, bác sĩ Vương thật là người đàn ông ấm áp, thật quan tâm mình!

Lái xe về nhà, trên đường đi tâm trạng Từ Trương đặc biệt tốt, hát bài hát thiếu nhi, về đến nhà vẫn không giấu được sự vui sướng trong lòng, tắm rửa xong liền ôm con gấu bông của mình ngồi trên giường. Chậm rãi nhớ từng chút về ngày hôm nay của mình và Vương Tử Hân, mỗi câu nói của anh, mỗi một động tác của anh, từng ánh mắt của anh, đều đặc biệt mê người!!

Cho nên khi mẹ Từ mở cửa liền nhìn thấy một hình ảnh như vậy, Từ Trương nằm trên giường, ôm con gấu, lăn qua lăn lại, cười ngây ngô, còn hát ra tiếng.

“Không phải con bị ngu rồi đấy chứ?”

Từ Trương vừa thấy là mẹ mình, lập tức ngồi xuống: “Mẹ, mẹ lại đây, con nói cho mẹ một chuyện.”

Hai mẹ con nhà họ Từ bình thường cũng không có nhiều chuyện để nói với nhau: “Có chuyện gì vui về như vậy? Tóm được bác sĩ Vương vào lòng bàn tay rồi sao?”

Trên dưới cả nhà họ Từ không ai không biết Từ Trương đang theo đuổi bác sĩ Vương, theo đuổi mãnh liệt.

“Nếu đúng thì tốt rồi, đằng này bác sĩ Vương rất khó theo đuổi!”

“Không theo đuổi được, vậy con còn ngồi đây cười ngây ngô cái gì.”

“Tối nay con vừa ăn com cùng bác sĩ Vương, cái này là thắng lợi đầu tiên của con đấy.” Nói đến cùng nhau ăn com, Từ Tương liền có cảm giác đặc biệt hạnh phúc, thật sự là rất vui vẻ!

“Vậy con cảm thấy bác sĩ Vương có ý gì với con không?” Gừng càng già càng cay, hỏi vấn đề thực sự đúng trọng tâm.

“Không biết, bác sĩ Vương rất khó theo đuổi, mẹ, mẹ cho con ít ý kiến đi, năm đó mẹ làm sao có thể theo đuổi được bố, truyền thụ bí quyết của mẹ cho con đi!”

“Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng! Tranh thủ lúc còn sớm mà bắt lấy bác sĩ Vương đi, đến lúc đó mới có phần thưởng!” Không hổ là con nhà lãnh đạo, nói ngắn gọn mà đầy đủ, khiến Từ Tương cười haha!

Từ Tương thực hiện tư thế cúi chào: “Yes, madam! Con nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người!”

.....

Trước khi đi ngủ, Từ Tương nhắn cho Vương Từ Hân một tin nhắn ngắn ngủi: “Bác sĩ Vương, tối nay ăn com cùng nhau thật sự rất vui vẻ, hy vọng lần sau còn có thể cùng nhau ăn com. Ngủ ngon.”

Nếu không phải Từ Tương gửi tin nhắn đến thì Vương Từ Hân cũng quên mất chuyện Từ Tương từng cảm điện thoại của anh, còn lưu số cô vào.

Nghĩ tới cô, khoe miệng Vương Từ Hân không nhịn được mà nhếch lên, cách lấy số điện thoại này thật ra rất lỗi thời rồi, nhưng xảy ra ở trên người mình lại cảm thấy đặc biệt kì diệu, nhớ lại biểu tình của Từ Tương lúc ấy, đó đúng là bộ dạng đặc biệt mừng thầm.

Mà lúc này, lời nói của Từ Tương cũng khiến cho Vương Từ Hân cười cười, lần đầu tiên cảm thấy chơi vui như vậy, không biết cự tuyệt như thế nào, cũng không muốn cự tuyệt, nhưng tuyệt đối không phải đồng ý, rõ ràng là không muốn trả lời.

Vương Từ Hân không thích những người khua môi múa mép, nói những lời ngon tiếng ngọt miên man không ngót, Vương Từ Hân nghĩ bản thân thật sự rất ghét loại người này, nhưng lần này lại cảm thấy cũng không tệ lắm.

Ánh mắt của Từ Tương khi nghe mình đồng ý cùng ăn com hiện lên trong đầu Vương Từ Hân, tia sáng trong ánh mắt cũng khiến cho anh kinh ngạc, cùng ăn bữa com cũng có thể vui vẻ như vậy sao?

Khi ăn com, nhìn thấy cô nhiệt tình gấp rau cho mình, nghe cô lầm nhảm, cũng không hề cảm thấy phản cảm, càng không ngờ bản thân lại chấp nhận ngồi chung bàn với kiểu người này.

Vương Từ Hân cảm thấy Từ Tương như có ma lực, một loại ma lực khiến cho người ta không ngừng muốn tới gần, khiến cho người ta không muốn cự tuyệt, thật thần kì! Nhưng mà bản thân tạm thời còn chưa có ý muốn ở cùng cô, chỉ cảm thấy khi ở bên cạnh Từ Tương rất thoải mái, tính cách rất tốt, không hơn, cho chưa tới mức phát triển thêm một bước.

Ổn định lại tinh thần, Vương Từ Hân thể mà như bị quỷ sai khiến, trả lời tin nhắn của cô: “Được, ngủ ngon”. Phải biết rằng, bác sĩ Vương cực hiếm khi nhắn tin trả lời, bình thường đều không nhắn lại, nếu có chuyện gấp thì trực tiếp gọi lại, nhưng bây giờ bác sĩ Vương lại nhắn lại!

Từ Tương đang cảm điện thoại, nhìn thấy ba chữ cùng một dấu phẩy, lướt qua lướt lại trên giường, cười haha: “A! bác sĩ Vương trả lời tin nhắn của mình! Hahaa!”

Sau đó, ngay cả ngủ cũng cười.

.....

Từ khi gửi cái tin nhắn đó cho Vương Từ Hân, lại nhận được hồi âm của Vương Từ Hân, Từ Tương bắt đầu tiến hành kế hoạch nhắn tin “quấy rầy” Vương Từ Hân.

“Bác sĩ Vương, tiệm cà phê của tôi hôm nay chính thức khai trương, nếu rảnh thì tới đây chúc mừng!”

“Bác sĩ Vương, hôm nay buôn bán rất tốt, khách khứa thật sự rất thích bánh ngọt tôi làm, đáng tiếc anh không thích ăn bánh ngọt, nếu không có thể ném thử tay nghề của tôi rồi!”

“Bác sĩ Vương, vừa rồi tôi làm ra được một món bánh mới, ăn rất ngon!”

“Bác sĩ Vương, anh phải chú ý tới thân thể, đừng để mệt quá!”

“Bác sĩ Vương, mấy ngày nay tôi có hơi bận rộn, chờ thêm vài ngày để tiệm cà phê ổn định, chúng ta lại cùng nhau ăn com đi!”

“.....”

Tin nhắn của Từ Tương gửi đến không giống nhau, có khi không có khách cũng nhắn, làm ra được loại bánh mới cũng nhắn, dường như có rất nhiều chuyện phải chia sẻ với Vương Từ Hân, nhưng lại không dám gọi điện thoại. Bác sĩ Vương bận rộn nhiều việc, có khi phẫu thuật, có lúc lại họp, gọi điện thoại cũng không thể nhận, cho nên cứ cố gắng nhắn tin.

Vương Từ Hân không nhắn trả lời, Từ Tương cũng có thể hiểu, bác sĩ Vương bận thôi. Không có thời gian đọc tin nhắn của mình ngay lập tức, cũng không có thời gian trả lời, chỉ cần anh nhìn qua cũng đã tốt lắm rồi! Cho nên, trong lòng Từ Tương vẫn vô cùng thỏa mãn, đương nhiên, nếu Vương Từ Hân có thể trả lời thì càng tốt!

Mỗi tin nhắn Từ Tương gửi đến Vương Từ Hân đều đọc, nhưng cũng không trả lời, bởi vì mỗi lần đọc được tin nhắn thì đã cách rất lâu rồi, cho nên rõ ràng là sẽ không trả lời.

Thông qua tin nhắn, Vương Từ Hân có thể cảm thấy tâm tình vô cùng tốt của Từ Tương, làm ra loại bánh ngọt mới cũng vui vẻ, dù bận nhưng cũng thấy hứng thú, tâm trạng cũng theo đó mà tốt lên, cũng rất hưởng thụ tin nhắn “quấy rầy” của Từ Tương.

.....

Từ sau khi ăn cơm cùng nhau, Từ Tương cũng không đến bệnh viện tìm Vương Từ Hân, tuy vậy nhưng mỗi ngày lại không ngừng nhắn tin.

Vương Từ Hân cũng không rõ, vì sao hôm nay vừa tan ca lại muốn đến tiệm cà phê nhìn một chút. Trong vô thức đã lái xe đến trước tiệm cà phê, tiệm cà phê tên là “Tâm Tĩnh”, Trang trí rất thuận mắt, sắp xếp cũng rất tốt, khiến cho người ta cảm thấy đặc biệt thư thái, bây giờ là thời gian tan tầm, khách trong quán không nhiều lắm, sau đó Vương Từ Hân nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, Từ Tương mặc đồng phục của tiệm cà phê, đang lau bàn, thì ra đây là công việc yêu thích mà cô nói, tuy rằng hơi mệt, nhưng cũng rất vui vẻ.

Vương Từ Hân đẩy cửa vào, âm nhạc nhẹ nhàng làm cho người ta thoải mái, vừa vận chống lại ánh mắt của Từ Tương, Vương Từ Hân cười cười.

Từ Tương ngăn người ngay tại chỗ, có phải bác sĩ Vương không? Tại sao lại đến đây? Cười lên thật đẹp trai quá đi!

Vương Từ Hân thấy Từ Tương nhìn thấy mình nhưng vẫn bất động tại chỗ, chủ động qua đó chào hỏi: “Thứ đặc biệt nhất của tiệm là gì vậy? Có thể giới thiệu qua một chút không?”

“Hả?” Từ Tương còn chưa phản ứng lại.

Lúc này, một cô gái với phong cách hoàn toàn đối lập với Từ Tương đi tới, kéo tay Từ Tương, cười nói với Vương Từ Hân: “Anh ngồi trước đi, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho anh không?”

Chắc là cộng sự của Từ Tương, Vương Từ Hân cũng thuận thế ngồi xuống ở vị trí gần nhất: “Làm phiền giới thiệu cho tôi một chút.”

Cuối cùng Từ Tương cũng phục hồi tinh thần, nói thầm bên tai Hồ Khiết: “Đây chính là bác sĩ Vương mà mình nói, cậu ồn ào cái gì chứ, để mình tới là được rồi.”

Hồ Khiết nhéo cô một cái: “Cậu vừa mới bày ra bộ dạng ngu ngốc trước sắc đẹp, cũng không sợ dọa người ta chạy mất sao”. Nói xong liền rời đi.

Từ Tương lập tức cười với Vương Từ Hân: “Bác sĩ Vương, sao anh lại ở đây? Tan ca rồi hả?”

“Vừa tan tầm, tôi muốn đến mua cà phê và bánh ngọt, cô giới thiệu giúp tôi một chút.”

“Cà phê đá bào của chúng tôi rất ngon, rất được hoan nghênh.” Từ Tương thực kiêu ngạo, Hồ Khiết làm siêu cấp ngon.

“Cho tôi một ly, cũng lấy vài miếng bánh ngọt đi.”

“Bánh ngọt? Bác sĩ Vương không phải không thích ăn bánh ngọt sao?” Chẳng lẽ là tặng cho cô gái khác. Là vị y tá nào sao?

Vương Từ Hân nhìn cặp lông mày nhăn lại của cô: “Em gái tôi rất thích ăn bánh ngọt, cô giúp tôi chọn bánh ngọt đi.”

Trong lòng Từ Tương yên lặng rơi lệ, thì ra bánh ngọt là cho em gái, may là không phải cô gái nào đó, thương em gái là người anh tốt.

“Được, anh ở đây chờ một chút!”

“Đúng rồi, gọi lại giúp tôi.”

Hôm nay Vương Từ Hân về nhà ăn cơm nên muốn mua cho em gái vài miếng bánh thật ngon.

Từ Tương gói xong thì đưa cho Vương Từ Hân: “Cái này, bác sĩ Vương, tối nay chắc là anh không rảnh rồi, tôi thì lúc nào cũng rảnh, chỉ cần anh có thời gian chúng ta sẽ ăn cơm với nhau!”

“Được, vậy tôi đi trước.”

“Tạm biệt.” Từ Tương lưu luyến không rời nhìn Vương Từ Hân đi ra khỏi tiệm cà phê, lên xe, lái xe đi!

Hồ Khiết lập tức chạy lại: “Bác sĩ Vương không chỉ tuần tú mà ánh mắt cũng không tệ lắm”

“Đó là không coi trọng ai.” Về mặt Từ Tương rất tự hào, bác sĩ Vương đẹp trai như vậy, chữa bệnh giỏi, nhân phẩm còn rất tốt nữa!

Chương 4: Cùng nhau

Vương Tử Hân về đến nhà, người nhà đã chuẩn bị ăn cơm, Vương Tử Hàm mang theo bạn trai Nhâm Hàng Chi (1) đến ăn cơm, nhìn mẹ mình vô cùng vui vẻ, mỗi lần Nhâm Hàng Chi đến đều chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, nhìn thấy đứa con rể này rất vừa lòng. Nhâm Hàng Chi rất cố gắng, rất biết chăm sóc em gái của anh, thân là đại minh tinh còn tự hạ mình lấy bánh ngọt cho Vương Tử Hàm, Vương Tử Hàm vui vẻ bắt đầu, kéo tay Vương Tử Hân làm nũng: “Em biết anh hai đối với em tốt nhất”, sau đó liếc mắt trừng Vương Tử Dương.

(1) Ai đã từng đọc truyện Nhận biết tình yêu thì sẽ nhớ Nhâm Hàng Chi là em trai của Nhâm Lâm Chi (Nữ chính truyện Nhận biết tình yêu)

Vương Tử Hân chỉ biết hai đứa lại vừa cãi nhau, cũng thật kì quái, Vương Tử Hàm và Vương Tử Dương lúc nào cũng cãi nhau, hai đứa vừa gặp mặt liền cãi nhau.

Bản thân anh lại rất thương đứa em gái này, từ nhỏ đã ngoan ngoãn, cũng thường bám đuôi mình.

“Anh hai, bánh ngọt ngon quá. Mua ở đâu vậy?” Vương Tử Hàm miệng ngậm bạn ngọt, vui vẻ khen.

“Ngay quán cà phê gần bệnh viện, em thích thì lần sau anh lại mua cho em. Nhưng phải ăn cơm đã, bánh ngọt sau khi ăn cơm xong mới được ăn!”

Nhìn thấy bộ dạng Vương Tử Hàm ăn đến vui vẻ, không khỏi nhớ đến cô gái thích làm bánh kia, nghĩ được loại bánh ngọt mới cũng rất cao hứng. Cô gái vì một việc nhỏ mà có thể cười vô cùng thỏa mãn, khỏe miệng cũng không nhận được mà nhẹ nhàng cong lên.

Thời điểm ăn cơm, người một nhà nói nói cười cười, quả là vui vẻ hòa thuận.

Mẹ Vương biết con trai con gái nhà mình khi yêu tâm tình hoàn toàn không giống nhau, có thể nhìn thấy rất vừa lòng: “Thằng cả, thằng hai. Không phải mẹ muốn nói hai đứa, nhưng các con nhìn xem, em trai em gái đều có người yêu cả rồi, các con cũng trưởng thành rồi, nên tìm đối tượng đi thôi. Dù sao mẹ cũng không thúc giục các con, các con tự mình giải quyết đi”.

Vương Tử Hân nghe xong, cảm thấy dở khóc dở cười, rõ ràng là ám chỉ mình và anh trai phải nhanh tay lên, còn nói không thúc giục, đây không phải rất mâu thuẫn sao.

“Đã biết”. Vương Tử Hân trả lời, loại chuyện tình cảm này cũng không nói trước được, thuận theo tự nhiên là được

Lúc này Vương Tử Hàm cướp lời: “Trong bệnh viện khẳng định có rất nhiều y tá xinh đẹp, anh hai không coi trọng ai sao?”

Vương Tử Hân lắc đầu, Vương Tử Dương còn nói: “Anh hai, ánh mắt không thể cao quá”

Vương Tử Hàm lập tức nói: “Anh hai xuất sắc như vậy, chẳng lẽ không được tìm người tốt sao? Trong bệnh viện chắc chắn có một đồng y tá yêu thầm anh hai đấy! Anh hai có nói phải hay không?”

Vương Tử Hân hét nói: “Ăn cơm ăn cơm! Đừng nói lung tung!”

Sau đó, chủ đề khác của nhà họ Vương lại được bắt đầu.

Bên kia, Từ Tương sau khi ăn xong cơm chiều, nhận được ủng hộ của Vương Tử Hân, cả buổi đều ở trong phòng bếp bận rộn.

Hồ Khiết nhìn thấy liền bái phục Từ Tương: “Xem ra tình yêu đích thực có sức mạnh thật lớn, bác sĩ Vương thật vĩ đại!”

Từ Tương cười hi hi: “Cái này là em chồng thích thôi, thu phục em gái của chồng, còn sợ anh ấy thoát được sao.”

“Thật không biết xấu hổ, còn chưa trao đổi bất tự với bác sĩ Vương đâu.” Hồ Khiết hất cho cô bát nước lạnh.

Từ Tương trầm mặt: “Ai cần cậu lo” Sau đó lại tập trung vào công việc của mình

Sau đó, Từ Tương phát hiện, cho dù thu phục được em gái chồng, vẫn còn anh trai, em trai rồi lại còn có bố và mẹ chồng nữa!

.....

Mấy ngày kế tiếp, Từ tương vẫn không ngừng những tin nhắn “quấy rầy”, tin nhắn vẫn được gửi đều đặn cho Vương Tử Hân, cho dù Vương Tử Hân không trả lời, bản thân cũng tự vui vẻ, hưởng thụ loại hình thức ở chung này. Bất quá có chút tiến triển chính là, cô quyết định đích thân xuất chiến, mang cà phê đến bệnh viện cho bác sĩ Vương!

Từ Tương bỏ hết công việc trong tiệm xuống, thay đồng phục ra rồi mặc chiếc váy xinh đẹp vào, cho cà phê vào hộp, lúc chuẩn bị ra khỏi cửa thì bị Hồ Khiết ngăn lại: “Cậu bỏ lại mình đi tìm tình lang, hôm nay là cuối tuần khách khứa rất nhiều, cậu muốn mình mệt chết à?”

Từ Tương cười hi hi nhìn Hồ Khiết: “Ồi chào, mình đi một chút thôi, bệnh viện rất gần, mình đi một chút sẽ về mà, nửa tiếng, nửa tiếng là được!”

Sau đó không để ý tới Hồ Khiết, mở cửa đi ra ngoài. Để lại Hồ Khiết tức giận đến mức dậm chân bình bịch: “Mình cũng không tin nửa tiếng sau cậu có thể trở về.”

Từ Tương kích động chạy đến bệnh viện, ngựa quen đường cũ tìm được phòng của Vương Tử Hân, gõ gõ cửa, nghe thấy Vương Tử Hân nói “Mời vào.” sau đó mở cửa đi vào.

“Bác sĩ Vương, tôi mang cho anh”. Ngoại trừ cà phê, Từ Tương còn cố ý làm bánh mì bằng lúa mạch cho Vương Tử Hân.

Vương Tử Hân nhìn thấy trên tay Từ Tương cầm theo cà phê, bánh mì, đứng lên nhận lấy, “Cảm ơn, bao nhiêu tiền? Tôi trả cho cô.”

Từ Tương cười haha: “Bác sĩ Vương thật khách khí, chúng ta là bạn bè, không cần để ý.” Liếc nhìn Vương Tử Hân một cái, ừ, bác sĩ Vương không có ý kiến với hai chữ “bạn bè”.

“Trong quán không có khách nên tôi đến đây, không quấy rầy anh chứ?” Cũng thật là khẩu thị tâm phi, rõ ràng trong tiệm rất nhiều khách, bạn muốn chết còn giả bộ nhàn rỗi.

“Bánh ngọt lần trước thế nào? Em gái anh có thích không?” Còn phải lấy lòng em gái chồng tương lai.

“Em gái tôi rất thích, nói ăn rất ngon.”

Từ Tương nghe thấy em gái chồng nói thích liền cười đến vô cùng sáng lạn: “Vây là tốt rồi, gần đây tôi vừa làm ra một loại bánh mới, lần sau tôi lại đưa cho cô ấy.” Sắp gặp mặt em gái chồng, càng nghĩ càng thấy hưng phấn, làm sao bây giờ! Em gái của chồng khẳng định rất được, anh trai đẹp trai như vậy cơ mà!

Sau đó, thừa thắng tiến lên: “Bác sĩ Vương, đêm nay có được không? Cùng nhau ăn cơm đi, tôi còn chưa mời lại anh đâu.”

Vương Tử Hân thấy ăn với nhau bữa cơm cũng không sao, đồng ý!

Sau đó, Từ Tương liền như bay bổng, xấu hổ đứng ngốc trước mặt Vương Tử Hân một lúc lâu mới tạm biệt: “Vây, bác sĩ Vương, không quấy rầy anh nữa, tôi đi trước, khi nào anh tan ca thì gọi cho tôi.”

“Được, hẹn gặp lại.” Vương Tử Hân đứng lên, lịch sự đưa Từ Tương ra ngoài.

Rời khỏi văn phòng của Vương Tử Hân, Từ Tương trực tiếp ngồi lên ghế dài bên ngoài, không nghĩ tới lại nghe thấy Vương Tử Hân gọi điện thoại: “Mẹ, là con. Tối nay con không về ăn cơm, vắng, hẹn bạn...” Sau đó nói gì tiếp Từ Tương căn bản không nghe vào, bác sĩ Vương nói có hẹn, người kia chính là mình, bác sĩ Vương hẹn mình!!!

Một người ngồi trên ghế dài ngoài hành lang cười ngây ngô, cho đến tận khi Hồ Khiết gọi điện tới, gào to: “Nửa tiếng!!! Cậu đang ở đâu? Còn không về nhanh?”

Từ Tương đưa điện thoại ra xa, lát sau mới để lại vào tai: “Mình về ngay đây, nhanh thôi.” Sau đó lập tức chạy nhanh

Trở lại tiệm cà phê, yên lặng chịu đựng ánh mắt oán hận của Hồ Khiết, lao vào làm việc, chỉ là hôm nay khách đến đông thật, một cũng đáng giá, chứng tỏ rằng cà phê rất được mọi người yêu thích, bánh ngọt cũng được hoan nghênh, khiến cho lòng tin của Từ Tương càng tăng cao.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, Từ Tương kéo Hồ Khiết: “Chị gái tốt của em, tôi nay em hẹn bác sĩ Vương ăn cơm, chị trông quán nhé?” Từ Tương đã sắp quỳ xuống đến nơi rồi, cô sợ Hồ Khiết không đồng ý.

Hồ Khiết nhìn bộ dạng đau khổ cầu xin của Từ Tương, “Quên đi, được thôi, chẳng qua mình có một điều kiện.”

“Điều kiện gì mình cũng đáp ứng” Từ Tương mặc kệ, khẳng định muốn ăn cơm cùng bác sĩ Vương.

Hồ Khiết cười hi hi: “Ngày mai mình sẽ nghỉ ngơi, hôm nay bận cả ngày rồi, ngày mai mình sẽ không đến.”

Từ Tương vừa định phản đối, nhìn thấy bộ dạng “cậu dám từ chối” của Hồ Khiết, đành phải đồng ý: “Được rồi”. Vì có thể ăn cơm cùng bác sĩ Vương một cả ngày mai cũng không sao.

“Ok!” Hồ Khiết rất sáng khoái đồng ý.

.....

Từ Tương nhìn đồng hồ, đã 6 giờ rồi, bác sĩ Vương tại sao còn chưa gọi tới, chẳng lẽ có việc gì đột xuất!?

Hồ Khiết nhìn trạng thái không yên lòng của Từ Tương, cứ nhìn di động mãi, nói: “Cút! Tự mình đi tìm anh ta không phải được rồi sao, đỡ phải đứng đây ngứa mắt”

Từ Tương cũng hiểu, “ừ” một tiếng, lập tức chạy đi thay quần áo

Vừa đi ra khỏi cửa liền nhìn thấy Vương Tử Hân bước xuống xe, lập tức tới đón: “Bác sĩ Vương tối rồi, vừa khéo tôi định đi tìm anh”

Vương Tử Hân gật gù: “Vậy đi thôi”

“Bác sĩ Vương muốn ăn gì? Hôm nay tôi mời khách, nếu không thì đi ăn hải sản đi?”

“Được.”

Sau đó, Từ Tương liền đưa Vương Tử Hân đến một quán hải sản quen thuộc, quán bình thường nhưng buôn bán rất khá, trước khi Từ Tương đi du học thường đến đây, không nghĩ tới dù vài năm rồi nhưng vẫn như trước đây.

“Hải sản ở đây rất tươi, rất ngon.” Từ Tương đi trước, từ giọng nói của cô có thể biết cô rất thích nơi này.

Cô quay đầu nhìn thấy Vương Tử Hân đi sát phía sau mình, anh mặc áo sơ mi màu lam đơn giản, quần tây màu đen, dưới ngọn đèn nhìn càng cao lớn, đặc biệt ấm áp, tinh thần cô lập tức hoảng hốt, liền đứng vào cây cột. Vương Tử Hân mất sắc tay nhanh vội dùng tay đỡ lấy Từ Tương: “Cô không sao chứ?” Giọng nói dịu dàng khó có thể bỏ qua.

Từ Tương ngơ ngác nhìn Vương Tử Hân, quên luôn cả nơi bị đau vừa đứng vào. Nhìn thấy bộ dạng ngơ ngác của cô, Vương Tử Hân khẽ cười: “Sao thế?”

“Bác sĩ Vương, anh cười lên thật đẹp trai.” Từ Tương buột miệng nói một câu như vậy, nào ngờ Vương Tử Hân còn gật gù: “Ừ, tôi biết.”

Tuy rằng vô cùng đẹp trai nhưng bình thường rất khiêm tốn cơ mà, sao bây giờ lại như vậy?

“Xin hỏi hai vị?” Phục vụ lớn tiếng hỏi cuối cùng cũng khiến Từ Tương bình tĩnh, “Hai vị?”

Sau đó còn ý thức được Vương Tử Hân vừa mới giúp mình, cô sững lại một chút, sau đó liền đi theo người phục vụ.

A a a a a!!!! Bác sĩ Vương vừa mới giúp mình! Mình vừa chạm vào tay bác sĩ Vương!!!! A a a a a!!! Là tiếp xúc qua tay đó, hạnh phúc quá !!!

Sau khi mang đồ ăn lên, Từ Tương không nhận được lập tức bắt đầu ăn, thỏa mãn ăn không ngừng, quả nhiên vẫn là hương vị này!

“Bác sĩ Vương, anh thử đi, ngon lắm”

Sau đó lại bắt đầu lái nhai: “Trước khi du học tôi rất thích đến đây, tuy rằng quán ăn cũng bình thường nhưng hương vị ngon vô cùng”

“Đi du học lại ăn cơm Tây gì gì đó, thực sự rất phiền! Về nước vẫn tốt nhất.”

“Mỗi năm về nước vài lần, chẳng qua có mấy lần tôi về thăm, sau đó chạy tới đây ăn hải sản, rồi chẳng muốn đi nữa.”

“Bây giờ cuối cùng cũng về rồi.”

“Gần đây việc làm ăn của tiệm cà phê rất tốt, tôi rất vui.”

“Ồ cạnh với bác sĩ Vương cũng rất vui vẻ.” Nếu có thể ở cùng bác sĩ Vương thì càng vui vẻ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đầu Ý Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chương 5: Gắn gũi

Mấy ngày kể tiếp, nếu Từ Tương rảnh thì lại chạy đến bệnh viện tìm anh, nhưng sẽ không làm phiền anh.

Có lúc đưa bánh đến văn phòng cho anh, nhưng Vương Tử Hân không ở đó, Từ Tương sẽ đặt mấy thứ này trên bàn, cũng để lại mấy mẫu giấy, nhắc anh ăn cơm đúng giờ, dặn dò anh nhớ chú ý sức khỏe.

Có khi vừa lúc nhìn thấy anh đi kiểm tra phòng bệnh, lại lén đi theo sau, nhìn mỗi hành động cử chỉ của anh, sau đó bắt đầu bị đắm chìm trong mị lực của Vương Tử Hân, không thoát ra được.

Từ Tương nhìn qua cánh cửa thủy tinh thấy Vương Từ Hân cẩn thận giúp người bệnh kiểm tra thân thể, ghi chép lại rất tỉ mỉ, nét mặt còn rất chăm chú, khiến cô nhớ tới lần đầu tiên gặp anh.

Khi đó cô vừa về nước không lâu, thân thể ông nội không tốt, nhưng ông nhất quyết không chịu đi bệnh viện, cho đến tận một ngày kia, ông đang ăn cơm thì ngất xỉu, người trong nhà sợ tới mức lập tức đưa ông vào bệnh viện, lúc đó Từ Tương sợ tới mức hoảng loạn, bản thân cô từ khi còn nhỏ đã rất thương ông nội, khi cô còn ở Mỹ ông nội vẫn thường gọi điện hỏi thăm cô rất nhiều, cô còn chưa tận hiếu với ông đâu. Lúc đó cô như chết lặng, chỉ biết chạy theo người nhà vào bệnh viện. Lúc đến bệnh viện đã có một đồng bác sĩ đứng đợi từ trước, lập tức tiến hành phẫu thuật cho ông nội. Từ Tương ngồi ở ghế ngoài phòng phẫu thuật im lặng khóc, anh trai Từ Hồng cũng đến, ngồi bên cạnh an ủi Từ Tương nhưng lại càng khiến cô khóc lớn hơn.

Qua một lúc lâu, đèn trong phòng phẫu thuật tắt, cửa mở, bác sĩ đi ra, người trong nhà chóng tiến lên hỏi.

Đó là lần đầu tiên Từ Tương nhìn thấy Vương Từ Hân, Từ Tương có cảm giác rằng mình sẽ không bao giờ quên được hình ảnh lúc đó, hân sâu như vậy đấy!

Vương Từ Hân tháo khẩu trang, trong nháy mắt lòng Từ Tương không biết vì sao lại mãnh liệt trào lên ý nghĩ: Vị bác sĩ này là người chữa khỏi cho ông nội!

Biểu tình của Vương Từ Hân khi đó, không phải khiến cho người ta lo lắng mà là khiến cho người ta cảm thấy vô cùng an tâm, trong nháy mắt, Từ Tương cảm thấy cả thế giới như ngừng lại, tâm mắt cứ theo sát Vương Từ Hân, nhưng Vương Từ Hân lúc đó chỉ lo theo sát người nhà cô nói rõ tình hình, không hề nhìn cô một lần.

Sau đó, Từ Tương ngừng khóc, lau khô nước mắt, vẫn ở bên cạnh chăm sóc ông nội.

Lần tiếp theo nhìn thấy Vương Từ Hân là khi anh nói với người nhà cô về vấn đề phải phẫu thuật tiếp theo, ánh mắt kiên định như vậy, che đầy viên mắt màu xanh, che giấu ánh mắt mệt mỏi. Chính là bộ dáng đó, khiến trái tim Từ Tương không kìm được mà nhảy bình bịch! À, thì ra đây là cảm giác rung động!

Trong dự liệu, người nhà đề nghị phẫu thuật, khi bố kí tên tay cũng run run, nhưng Từ Tương lại tràn ngập tự tin, vì cô tin tưởng vị bác sĩ kia có năng lực thực hiện cuộc phẫu thuật thật tốt.

Quả nhiên, phẫu thuật rất thành công, sau khi xác định thân thể cùng các phương diện khác của ông đều ổn định thì chuyển ông đến phòng bệnh thường, mà ông nội cũng tỉnh lại, tinh thần tỉnh táo, từ từ cũng có thể nói chuyện, không cần truyền dịch có thể ăn uống tốt.

Từ Tương rất vui vẻ, cảm thấy ngày càng yên tâm.

Từ Tương cảm thấy rất có lỗi, mở tiệm cà phê là chủ ý của cô, nhưng bản thân lại không làm được việc gì. May là ông nội sau khi được phẫu thuật đã dần phục hồi, mà tất cả những chuyện này, đều là công lao của bác sĩ Vương! Khiến cho người ta cảm thấy xao xuyến với bác sĩ Vương!

Cho nên mới xuất hiện một màn kia trên bàn cơm ngày hôm đó, người nhà vì cảm ơn bác sĩ Vương nên mời anh bữa cơm, mẹ chuẩn bị một bao lì xì thật lớn, nhưng bác sĩ Vương không nhận, nói đó là nhiệm vụ của mình, Từ Tương thật thích cách anh cự tuyệt!!

Ngay khi người nhà đang nói chuyện với bác sĩ Vương, Từ Tương mở miệng: “Bác sĩ Vương giỏi như vậy, lại còn đẹp trai, chắc bạn gái cũng là một người tài năng”

Lại không nghĩ rằng Vương Từ Hân sẽ trả lời “Tôi không có bạn gái”. Trong lòng không nhịn được mừng thầm, buột miệng thốt lên: “Thật tốt quá, tôi cũng không có bạn trai”.

Nhớ tới đó Từ Tương lại không nhịn được mà cười ngốc nghếch, bác sĩ Vương thật sự rất xuất sắc, nhưng hình như không biết mình thích anh ấy, mình thể hiện còn chưa đủ rõ ràng sao? Hay bác sĩ Vương là người chậm chạp cho nên chưa nhận ra?

Tiếp đó, lại yên lặng quay về tiệm cà phê.

Mấy ngày nay Vương Từ Hân đến văn phòng đều thấy bánh và cà phê Từ Tương đặt trên bàn, còn có tờ giấy ghi chú nhỏ, mỗi lần đều khiến anh mỉm cười.

Nhưng Vương Từ Hân cảm thấy kì quái một chỗ, mỗi ngày Từ Tương đều đến bệnh viện, vậy tại sao anh lại không gặp cô?

Thật ra người ta lúc nào cũng thấy anh, chẳng qua không muốn quấy rầy công việc của anh nên mới tránh đi, người ta nhìn anh rất lâu đấy.

.....

Ngày nào đó, Vương Từ Hân nhận được điện thoại của Vương Từ Hàm: “Anh hai, đêm nay cùng ăn cơm được không? Đã lâu không ăn cơm với nhau rồi.”

Vương Từ Hân đã lâu chưa nhận được điện thoại của em gái, rất nhanh liền hiểu được con bé muốn làm gì, nhất định là muốn giới thiệu bạn gái cho anh. Nhưng bạn của con bé không phải chỉ có Dương Dương thôi sao? Dương Dương đã kết hôn cùng Âu Triệt rồi, vì không biết có chuyện gì nên anh cũng đáp ứng. Chỉ là xe của Vương Từ Hân hôm nay đã đưa đi sửa: “Được, em muốn đi ăn ở đâu? Chỉ là xe anh hôm nay đã mang đi sửa rồi. Em qua đón

anh đi.”

“Được, khoảng 6 giờ đi. Anh cứ ở bệnh viện, em tới bệnh viện sẽ gọi cho anh” Vương Tử Hàm đồng ý rất nhanh.

....

Chuyện cơm chiều tính sau, bây giờ phải tập trung vào công việc.

.....

Thời gian trôi qua rất nhanh, Vương Tử Hàm đã gọi tới rồi, nói là sắp tới bệnh viện, Vương Tử Hân thu dọn đồ đạc một chút rồi đến trước cửa bệnh viện chờ Vương Tử Hàm.

Từ Tương vừa dừng xe liền thấy Vương Tử Hân đứng một mình ở đó, hình như là đang đợi người, vừa định xuống xe gọi anh một tiếng liền thấy một cô gái rất xinh bước xuống từ chiếc xe bên cạnh, nhanh chóng bước tới nắm tay Vương Tử Hân, Vương Tử Hân cười cười, sờ đầu cô gái nhỏ, rất thân mật, hơn nữa hai người nhìn qua hơi giống nhau, chắc là em gái bác sĩ Vương.

Sau đó, bên cạnh lại có thêm hai mỹ nữ, trong đó có một người héch mặt lên trời, tuổi trẻ nhiệt huyết, dáng người rất được, trang điểm tinh xảo. Quả là bảo vật không dễ gặp!

Nhìn lại bản thân trong gương, tóc tai lộn xộn, có chút khó coi, không có lược nên cô đành phải lấy tay vuốt vuốt lại tóc.

Từ Tương tránh ở trong xe, không đi ra, nhìn hành động cử chỉ nói cười của bọn họ, như là cùng một loại người giống nhau! Bản thân cô còn khinh bỉ chính mình, nhưng nhìn thấy bác sĩ Vương cùng nhiều cô gái như vậy lên một chiếc xe làm cô cảm thấy rất khó chịu.

Nhìn bọn họ lên xe, bác sĩ Vương lại còn lên xe cô gái bảo vật kia, còn là chỉ có hai người, một nam một nữ!

Có chuyện không tốt, cô vội vàng lái xe theo sau, may mắn là cô đi xe của Hồ Khiết, không lo bị bác sĩ Vương biết được, tiếp đó, cẩn thận theo sát bọn họ.

Bọn họ vào một phòng của nhà hàng, thân thiết như vậy? Bình thường những người thân thiết đều như thế, có một người làm quen, sau đó đều ở một phòng riêng, như thế rất dễ chuyển biến tình cảm.

Từ Tương lén theo vào, nhưng chỗ bọn họ ngồi bị che khuất, đóng cửa lại thì không nhìn thấy được gì.

Từ Tương đành phải tìm một chỗ gần đó, bản thân cô cũng chưa ăn cơm, chỉ biết gọi món ăn, luôn luôn quan sát động tĩnh bên kia. Cô ăn một mình không vào!

Quả nhiên có âm mưu, em gái chồng cùng vị mỹ nữ kia mở cửa ra ngoài, khi đi không đóng cửa, thì ra người làm quen là vị mỹ nữ bảo vật kia. A, Từ Tương dựa vào cánh cửa không đóng, quan sát chằm chằm chỉ ước gì tai đủ dài. Ban đầu không nói gì, tiếp đó hình như bảo vật mở lời, sau đó hai người dần dần nói chuyện, có vẻ rất ăn nhập với nhau. Qua một lúc, hai người kia đã trở lại, đóng cửa, Từ Tương lại không nhìn thấy gì nữa.

Từ Tương gắp hạt cơm, có hơi ăn không vào, vành mắt ề ề, haizz, bên cạnh bác sĩ Vương nhiều mỹ nữ như vậy có thể thật sự chán ghét cô.

.....

Vương Tử Hân không nghĩ tới, ngay từ đầu chính xác là muốn làm quen, không biết vị Trương tiểu thư kia có bao nhiêu hứng thú với anh, mặc dù rất xinh đẹp, nhưng không phải kiểu mẫu mà anh thích. Anh cũng không biết mình thích kiểu nào nữa. Chỉ là không thể tưởng tượng được anh lại nghĩ đến Từ Tương, nụ cười ấy, luôn miệng gọi mình một tiếng “Bác sĩ Vương” hai tiếng “Bác sĩ Vương”, khiến cho tâm trạng người ta thoải mái. Thật là một cô gái đặc biệt, hôm nay cô chưa tới bệnh viện, có phải tiệm cà phê xảy ra chuyện gì không? Không biết có nên đến tiệm cà phê xem thử không.

Cuối cùng bữa cơm cũng xong, Vương Tử Hàm tỏ ý cô phải về nhà cùng Dương Dương, hơn nữa xe của cô cũng chỉ có hai chỗ ngồi, cho nên để Trương Trác Ngôn đưa Vương Tử Hân về nhà.

Nhưng Vương Tử Hân từ chối, nói anh còn có việc, sẽ không làm phiền Trương Trác Ngôn, Trương Trác Ngôn bình tĩnh nói không sao.

Vương Tử Hàm nháy nháy mắt với Vương Tử Hân, Vương Tử Hân đương nhiên biết có ý gì, đại khái là cơ hội tốt như vậy sao anh không biết nắm chắc? Còn muốn đợi đến lúc nào nữa?

Nhưng lại bị Vương Tử Hân bỏ qua.

Vương Tử Hân vẫn kiên trì rằng mình có thể tự đi, Vương Tử Hàm không có biện pháp nên đành đồng ý.

Cửa phòng mở ra, thấy Vương Tử Hân đi tới, vội vàng vui đầu ăn cơm, may mắn cô chọn một chỗ rất kín, Vương Tử Hân không chú ý tới cô. Bởi vì cô ngồi sát cửa sổ, cho nên Từ Tương thấy Vương Tử Hân sau khi thanh toán, đứng ở bên đường, nói tạm biệt với mấy cô gái, sau đó bác sĩ Vương không đi?

Tại sao không ngồi trên xe của bảo vật kia? Đứng ngoài cửa làm gì? Chờ người sao?

...

Chẳng qua chỉ một lúc sau Vương Tử Hân liền bước đi, khi bác sĩ Vương đi rồi, Từ Tương không hề nghĩ ngợi bước ra ngoài, nhưng lại bị nhân viên ngăn lại.

“Tiểu thư, cô còn chưa thanh toán”

Từ Tương sững sốt một chút, chết rồi chết rồi! Lúc này đi ra khỏi tiệm cà phê, đi xe của Hồ Khiết, không mang tiền!!! Chỉ nghĩ muốn đưa bánh và cà phê cho Vương Tử Hân, không định ăn com.

Nhưng không trả tiền thì không được, trong nhà hàng còn rất nhiều người, chẳng lẽ phải gọi bác sĩ Vương quay lại trả giúp? Không được! Tuyệt đối không được! Như vậy anh sẽ phát hiện cô theo dõi bọn họ!

“Tiểu thư, tất cả là 680 đồng.” Giọng nói của nhân viên lại vang lên.

Bây giờ gọi Hồ Khiết tới thì quá xa, hơn nữa xe Hồ Khiết lại bị cô đi tới đây rồi, đành phải cam chịu lấy điện thoại gọi cho Vương Tử Hân.

“Bác sĩ Vương, anh có thể quay lại trả tiền giúp tôi được không?” Giọng cô rất nhỏ, rất thấp, rất áy náy.

Vương Tử Hân rõ ràng sững sốt một chút, Từ Tương nói: “Chính là chỗ anh vừa ăn com xong, tôi quên mang theo tiền”.

Lại qua một lúc, Vương Tử Hân đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Từ Tương cúi đầu, đứng bên cạnh quầy thu ngân, bộ dạng rất bất lực.

Giúp Từ Tương xong, hai người ra khỏi nhà hàng, Từ Tương vẫn cúi đầu.

Vương Tử Hân cũng không hỏi cô vì sao lại ở đây, vì sao không có tiền trả, chỉ nói: “Ăn no chưa?”

Từ Tương không dám ngẩng đầu lên, vì cô rất áy náy: “No rồi”

“Có tiền bắt taxi về không?”

“Tôi lái xe tới.”

“Được, cô đưa tôi về nhà đi, vừa lúc tôi không lái xe.”

“A?” Từ Tương vốn đang cúi đầu bỗng nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu nhìn Vương Tử Hân.

“Không có xe sao?”

“Không đúng, đúng, không đúng. Có xe có xe, chỉ là tôi không biết nhà anh ở đâu, tôi không biết đường.”

“Tôi biết đường.”

Chương 6: Thổ lộ

Lúc tới nhà Vương Tử Hân, anh mở cửa xuống xe: “Cảm ơn, cô về cẩn thận một chút, về tới nhà thì nhắn tin báo cho tôi”.

Từ Tương thấy anh từng bước rời đi, đột nhiên xuống xe, chạy nhanh gọi Vương Tử Hân lại: “Bác sĩ Vương, chờ một chút.”

Vương Tử Hân quay đầu lại, Từ Tương đã đứng sát ngay phía sau anh: “Sao vậy?”

Từ Tương cúi đầu, nhìn mũi chân mình, chậm rãi nói: “Bác sĩ Vương, tôi biết tôi không nên hỏi việc riêng của anh, nhưng tôi vẫn muốn hỏi anh vừa rồi có phải đi xem mắt không? Anh thích cô gái xinh đẹp kia à?”

Vương Tử Hân không trả lời, chờ cô nói tiếp.

“Bác sĩ Vương, có phải anh rất thất vọng vì sao tôi lại xuất hiện ở đây phải không? Đúng vậy, là tôi đi theo các anh tới. Buổi chiều đứng trước cửa bệnh viện, thấy anh đứng với mấy cô gái kia tôi cảm thấy rất khó chịu, nhìn thấy anh lên xe người ta tôi liền đi theo. Tôi biết, tôi không nên đi theo anh, tôi biết đây là bất lịch sự, tôi cũng rất khinh bỉ chính mình!”

“Nhưng, bác sĩ Vương. Chẳng lẽ anh không hiểu tôi đang theo đuổi anh sao? Cũng có thể anh đã biết nhưng lịch sự không từ chối tôi. Hoặc là tôi thật sự không tốt, dù sao anh cũng xuất sắc như vậy.”

“Chỉ là bác sĩ Vương, không phải anh không có bạn gái sao? Nếu anh muốn tìm bạn gái...” Từ Tương ngẩng mặt, nhìn thẳng vào mắt Vương Tử Hân, nhấn mạnh từng chữ: “Có thể xem xét tôi một chút được không? Tôi thật sự rất thích anh, tôi sẽ cố gắng trở nên tốt hơn”

“Chỉ là trải qua chuyện hôm nay rồi, có lẽ anh rất ghét tôi, tôi giải thích với anh, nếu anh không muốn tôi tiếp tục làm phiền anh thì cứ nói rõ một tiếng là

được, tôi không sao, sẽ không quá rầy anh nữa, anh cứ nói thẳng là được” Giọng cô đã nghẹn lại, nhưng vẫn chịu đựng, nói rõ những lời trong lòng mình.

Cho dù kết quả thế nào, không phải kết thúc là chuyện sớm hay muộn sao?

Vương Tử Hân không lên tiếng, nhưng thay cho lời nói là cái ôm của anh.

Từ Trương cảm thấy một luồng sức mạnh của Vương Tử Hân, anh kéo cô vào lòng ngực mình, trong phút chốc nước mắt cô trào ra.

Cái ôm này, cô đã suy nghĩ bao lâu, lại không dám nghĩ sẽ nhận được nó, nước mắt Từ Trương chảy càng nhiều hơn.

“Được rồi được rồi, đừng khóc.” Vương Tử Hân cảm thấy trước ngực mình mát mát, chắc là cô khóc rất nhiều.

Từ Trương vốn đang không dám khóc thành tiếng, nghe thấy Vương Tử Hân an ủi bỗng chốc òa khóc.

“Đừng khóc”. Vương Tử Hân hiếm khi lớn tiếng nói: “Để người ta thấy còn tưởng anh bắt nạt em.”

Từ Trương ngừng đầu, nhìn thấy Vương Tử Hân, ánh mắt Vương Tử Hân rất dịu dàng, tuy rằng ngược sáng nhưng vẫn có thể thấy ý cười trên mặt anh.

Vương Tử Hân nhìn Từ Trương, vành mắt hồng hồng, hốc mắt còn có tí nước, trên mặt còn nhem nhuốc, bộ dáng kia khiến người ta nhìn không được mà muốn yêu thương, đưa tay giúp cô lau nước mắt. Từ Trương lúc này mới thì thào nói: “Bác sĩ Vương, đây là anh chấp nhận tấm lòng của em rồi sao?”

Vương Tử Hân chăm chú lau nước mắt cho cô: “Em thấy sao?”

“Em không biết nữa, phải xác nhận một chút”. Trong lời nói có rất nhiều do dự, ánh mắt lóe lên tia mong đợi: “Anh có thể trả lời em không?”

“Ừ.” Vương Tử Hân gật đầu.

Từ Trương nghe được câu trả lời mình hi vọng, nhào vào lòng ngực Vương Tử Hân, sức lực mạnh như vậy, hơn nữa Vương Tử Hân không hề chuẩn bị bị đẩy lùi vài bước, miễn cưỡng giữ chân nên hai người mới không bị ngã xuống.

“Bác sĩ Vương, cảm ơn anh, em thật sự không cố ý đi theo các anh, em chỉ muốn nhìn xem anh và các cô ấy đi đâu mà thôi. Em chỉ sợ mình còn chưa kịp theo đuổi anh thì anh đã bị người khác bắt mất, anh cũng biết, trong bệnh viện có rất nhiều y tá thích anh, các cô ấy mỗi ngày đều được gặp anh, mà em thỉnh thoảng mới có thể nhìn thấy anh, em sợ vài ngày không gặp anh thì anh sẽ quên em, cho nên ngày nào em cũng mang cả phê tới..”

“Ba cô gái lúc này đều rất được, đối thủ cạnh tranh của em vốn đã rất nhiều, lại thêm các cô ấy, em càng không có hi vọng. Người ta nói ‘nữ truy nam cách tăng sa’, nhưng em lại thấy giữa em và anh cách rất nhiều bức tường.”

“Em không tìm anh nói chuyện thì anh cũng sẽ không tìm em trước, em lén chạy tới bệnh viện nhìn anh, chỉ cần nhìn thấy anh thì sẽ rất vui sướng.”

Vương Tử Hân cười nhẹ: “Cà phê ngày hôm nay còn chưa uống đâu.”

“Cà phê ở trong xe, quên đi, đã lạnh từ lâu rồi, ngày mai, ngày mai em nhất định sẽ mang tới cho anh.” Thì ra bác sĩ Vương còn nhớ hôm nay mình chưa tặng cà phê, thì ra bác sĩ Vương cũng rất để ý mình, trong lòng Từ Trương vì nhận thức được điều ấy mà vô cùng đặc ý!

“Bác sĩ Vương, anh nói chúng ta như vậy có phải một đôi rồi không?”

Từ Trương rất muốn nghe được đáp án khẳng định từ trong miệng Vương Tử Hân

“Phải”. Vương Tử Hân nói xong, cảm thấy đôi tay bên hông mình càng dùng sức, vui vẻ nhanh như vậy sao?

Từ Trương không nói, bởi vì không có từ gì có thể diễn đạt được tâm trạng của cô lúc này, chỉ là khoe miệng rộng hơn một chút mà thôi. Ôm Vương Tử Hân càng chặt hơn, chỉ là không chú ý đến bộ dạng lúc này của mình, tóc tai lộn xộn, viền mắt hồng hồng, trên mặt còn vương nước mắt.

Ôm một lúc lâu, Từ Trương mới ngượng ngùng thả tay ra: “Anh về đi, em cũng nên về rồi, tạm biệt!” Sau đó đến cạnh xe

Vương Tử Hân nhìn đồng hồ: “Cũng không còn sớm nữa, em về nhà cẩn thận, nghỉ ngơi sớm một chút”

“Được!”

Nhìn thấy bộ dạng chán chừ của Từ Trương, giống như còn lời gì muốn nói, Vương Tử Hân liền mở miệng: “Còn có gì muốn nói với anh à?”

“Ừ, đó là, đó là, bây giờ em phải về, anh, anh không thân mật một chút à?” Nói xong mặt Từ Trương đã đỏ rục.

Vương Tử Hân không nhìn được, cười lớn: “Em lại đây.”

Từ Trương chậm rãi đi qua, tim đập vô cùng mạnh, nhưng trong lòng càng chờ mong!

Vương Tử Hân giữ mặt cô, trong một giây cô nhắm mắt, thấp giọng nói bên tai cô: “Anh sợ hôn em rồi, em không thể tập trung lái xe được nữa. An toàn là trên hết!”

Từ Tương mở mắt ra, xấu hổ chết đi được! Còn nhắm mắt! Thật là tự mình đa tình.

Nhưng, lại cảm giác có thứ gì đó mềm mềm chạm lên trán mình, bên tai lại vang lên giọng nói của anh: “Vừa lòng chưa?”

Là một bác sĩ mắc bệnh sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng, trên khuôn mặt vừa khóc lóc xong của Từ Tương tìm được một vị trí để hôn thể này xem như đã là đột phá lớn. Từ Tương xấu hổ tới mức lập tức chạy về: “Em đi đây, tạm biệt”, chạy vào xe mình, nhìn thấy Vương Tử Hân đứng ngoài xe cười cười, bác sĩ Vương cười lên thật sự rất đẹp trai!!!

Vương Tử Hân vẫy tay với cô, dặn cô lái xe cẩn thận, đưa cánh tay mở phòng động tác gọi điện thoại, ý nói cô về đến nhà thì gọi cho anh.

Từ Tương gật gật đầu, cũng vẫy tay lại với anh, quay xe, sau đó trở về tiệm cà phê, còn chưa trả xe cho Hồ Khiết đâu!

Tâm trạng tốt, cô mở radio nghe toàn những bài về tình yêu, đều là những bài vui! Cả người dường như đang bay bổng vậy!

Về quán, việc đầu tiên là nhắn tin báo cho vương Tử Hân, nói mình về quán trước, lát sẽ về nhà, không dám gọi cho anh là vì bây giờ không thể nghe giọng anh được, nếu không sẽ không kìm nén được!

Kéo Hồ Khiết vào một góc: “Aaaa, Bác sĩ Vương đồng ý ở cùng mình rồi,”

“Chúc mừng chúc mừng, đã vui vẻ như vậy thì cậu tự trông quán đi, mình về trước, tạm biệt.” Hồ Khiết tuy cũng vui thay Từ Tương, nhưng mà khoảng thời gian này, các giờ làm việc Từ Tương đều nhất quyết chạy đi tìm bác sĩ Vương, mọi chuyện trong tiệm đều do cô đề ý, một muốn chết. Nếu Từ Tương đã theo đuổi được bác sĩ Vương rồi thì cũng nên quán xuyến tiệm cà phê đi thôi.

Từ Tương vô cùng sáng khoái đáp ứng, bây giờ tâm trạng cô rất tốt, làm nhiều việc hơn nữa cô cũng vui.

Từ Tương nhanh nhẹn sắp xếp lại mọi chuyện trong quán, gọi người nhà mang xe tới, về đến nhà lại lập tức nhắn tin cho Vương Tử Hân. Sau đó nhận được hồi âm của Vương Tử Hân: “Ngày mai ăn cơm cùng nhau, em ngủ sớm đi.”

Từ Tương vui vẻ muốn điên rồi, bác sĩ Vương trả lời tin nhắn, còn hẹn cô ăn cơm, Từ Tương cảm thấy bản thân đêm nay sẽ mất ngủ.

....

Buổi tối ngày hôm sau, Vương Tử Hân tới tiệm cà phê tìm Từ Tương, chuẩn bị đi ăn cơm.

Hồ Khiết vừa thấy Vương Tử Hân đi vào, liền đẩy đẩy cánh tay Từ Tương: “Bác sĩ Vương của cậu tới đây.”

Từ Tương ngẩng đầu, trùng hợp bắt gặp ánh mắt của anh, lập tức cười chạy tới: “Anh đến rồi, ngồi trước đi, chờ em một chút.”

Vương Tử Hân đi tới: “Ăn quán nào gần đây cho thuận tiện một chút.”

Từ Tương đương nhiên gật đầu, đi cùng bác sĩ Vương thì đi đâu cũng được!

Vương Tử Hân rất tự nhiên nắm tay Từ Tương khiến cô mỉm cười thật lâu, thật thỏa mãn để cho Vương Tử Hân nắm.

Hai người tìm một quán ăn, vất vả mãi mới tìm được chỗ ngồi, Từ Tương rất không khách khí nói những món mình thích, sau đó lại nhìn vào mắt Vương Tử Hân, bởi vì những món cô gọi đều không tốt, toàn là những món đầy dầu mỡ.

Vương Tử Hân nói: “Những thứ này ăn ít thôi”, nhưng lại không ngăn cản cô.

Từ Tương kéo ống tay áo của anh, cẩn thận hỏi: “Bác sĩ Vương, người nhà anh biết chuyện chúng ta không?”

“Anh chưa nói gì, còn nữa, em không thấy gọi ‘bác sĩ Vương’ rất xa lạ sao, gọi tên anh đi.”

Từ Tương nhất thời choáng váng, “Gọi tên anh”! Từ Tương lúc này đang nghĩ, trong tiểu thuyết, thời điểm nam nữ chính XXOO, câu thường xuyên mà nam chính thường nói chính là “Gọi tên anh”!!!

Vương Tử Hân nhướn mày: “Sao vậy?”

“Không có gì, em biết rồi.” Từ Tương làm sao có thể để Vương Tử Hân biết bây giờ cô đang nghĩ gì được. Hi hi, gọi tên anh!!

Đúng lúc đồ ăn mang lên, Từ Tương lập tức nói sang chuyện khác: “Ăn cơm ăn cơm, em đói bụng rồi.”

Vương Tử Hân cẩn thận gấp rau cho cô. Mấy lần ăn cơm cùng nhau, điểm không giống chính là lần này có bầu không khí vui vẻ, hơn nữa quan hệ của hai người lúc đó cũng khác, bây giờ là người yêu, cũng thân mật hơn không ít, ngồi rất gần, cũng thả lỏng hơn, tiếp xúc da thịt cũng nhiều hơn!

Cơm nước xong lại nắm tay đi về, Từ Tương để cho Vương Tử Hân ngồi xuống chờ cô, cô làm cho anh một hộp đồ cho anh mang về, tất cả đều dịu dàng vô cùng.

Tiền Vương Tử Hân rồi, Từ Tương như là con gà vừa bị cắt tiết, sức sống mãnh liệt, làm việc cũng nhiệt tình hơn rất nhiều, khiến Hồ Khiên không khỏi cảm thán: “Tình yêu thật vĩ đại.”

Tâm tình Từ Tương tốt, bị Hồ Khiết xem thường cô cũng không tức giận, ngược lại càng thêm vui vẻ, nói: “Cậu đang hâm mộ mình đúng không! Nếu hâm mộ thì cũng tự đi bắt một người đàn ông về đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đầu Ý Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chương 7: Gặp bố mẹ

Hai người đã qua lại được ba tháng!

Cuộc sống của Từ Tương vừa thoải mái lại ngọt ngào, tình cảm với Vương Tử Hân ngày càng sâu đậm, chuyện làm ăn của tiệm cà phê cũng ngày càng tốt, sức khỏe ông nội cũng dần dần ổn định, tất cả đều thuận buồm xuôi gió.

Vương Tử Hân thuộc loại người chậm chạp, lúc hai người mới yêu nhau thì chỉ nắm tay, sau đó mới từ từ tiến đến các bước ôm hôn.

Ấn tượng đặc biệt in sâu trong lòng Từ Tương là khi hai người lần đầu hôn nhau.

Khi Vương Tử Hân nghỉ phép, đưa Từ Tương đi đánh bóng chuyền, đó là một ngày nắng đẹp, tâm trạng Từ Tương lúc đó cũng như ánh nắng kia, vô cùng rực rỡ.

Hai người đánh một lúc, bởi vì chênh lệch sức khỏe, Từ Tương nhanh chóng thua cuộc, cô đến chỗ uống nước nghỉ ngơi một chút, vì quá mệt nên cô thở hắt hắt, mồ hôi chảy ròng ròng, cô đưa chai nước khoáng lên miệng, uống rất nhanh, vì quá vội nên bị sặc, ho khan không dứt. Vương Tử Hân vội vàng đi tới vỗ vỗ sau lưng giúp cô: “Sao lại uống vội như vậy? Không ai tranh với em đâu, uống chậm thôi.”

Từ Tương thật vất vả mới ngừng ho, dừng một lúc, nhìn thấy dáng vẻ khoan khoái nhẹ nhàng của Vương Tử Hân, không phục: “Tại sao anh lại không chảy mồ hôi? Anh xem em đi, toàn là mồ hôi, mệt quá! Chẳng lẽ anh không mệt à?”

Vương Tử Hân nhìn thấy trên mặt Từ Tương còn có mồ hôi, khuôn mặt đỏ hồng liền lấy khăn lau cho cô: “Anh không mệt, em còn phải luyện tập nhiều hơn.”

Từ Tương hưởng thụ sự chăm sóc của Vương Tử Hân, đôi mắt mong chờ nhìn anh, đẹp trai như vậy, ánh mắt còn chăm chú, động tác dịu dàng, đối xử với cô tốt như vậy, cô thật là một người hạnh phúc!

Thời điểm Vương Tử Hân giúp cô, đương nhiên là cảm nhận được ánh mắt nóng rực của cô nhưng vẫn chuyên tâm giúp cô lau mồ hôi, lúc nhìn lại cô, ánh mắt mãnh liệt ấy vẫn nhìn anh.

Hai người nhìn thẳng vào nhau, trong chớp mắt ấy, Từ Tương bại trận, tim cô nhảy bình bịch, buột miệng nói lời trong lòng: “Tiếp theo anh nên hôn em.” Nói xong cũng không biết mình vừa nói cái gì.

Vương Tử Hân cười khế, Từ Tương chỉ cảm thấy nụ cười của anh khiến cả thế giới phải cười theo, nhìn thấy miệng anh hé ra rồi khép lại: “Em xác định?”

Từ Tương không nghe thấy anh nói gì, chỉ gật đầu theo bản năng, sau đó, đã bị ôm, bị hôn!

Trong nháy mắt, Từ Tương có cảm giác cả thế giới đều ngừng lại, chỉ có xúc cảm trên môi là chân thật, đôi mắt vốn mở to cũng khép lại từ từ, cả thể xác và tinh thần đều trầm luân trong đó, cảm nhận hương vị của anh.

Vừa hôn xong, Từ Tương còn đắm chìm trong đó, thứ tốt đẹp này là nụ hôn, ngờ ngác nhìn Vương Tử Hân: “Giống như ăn dưa hấu vậy, rất ngọt, anh hôn lại một lần nữa đi.”

Vương Tử Hân cười haha, nhưng lập tức hôn lại lần nữa, nếu bạn gái đã mở lời, không hôn một chút chẳng phải khiến cô ấy thất vọng sao? Hơn nữa bản thân anh cũng rất hài lòng nụ hôn vừa rồi, còn tốt hơn trong tưởng tượng rất nhiều lần, rất thỏa mãn, cũng thấy giống Từ Tương vừa nói, ngọt như dưa hấu!

Vương Tử Hân ôm Từ Tương, nghe thấy cô chậm rãi nói: “Giống ăn kẹo, thật hưng phấn!”, anh cười cười.

“Hồn mau trở về, còn không lo quay về tiệm làm bánh ngọt? Bán sắp hết rồi.” Giọng nói hùng hồn của Hồ Khiết khiến Từ Tương thức tỉnh, mắt tập trung khi đang làm việc thật sự rất không ổn. Huống gì còn nghĩ đến cảnh tượng ướt át như vậy, bản thân thật không biết xấu hổ.

.....

Vương Tử Hân lại vì chuyện Vương Tử Hàm đột nhiên kết hôn mà vô cùng phiền não.

Em gái bảo bối mình nuôi lâu như vậy bây giờ lại kết hôn, tuy rằng một ngày nào đó cũng sẽ lấy chồng, nhưng không phải nhanh như vậy, anh vội vàng bị điều đi Kim Dương.

Gọi điện thoại báo cho Từ Tương rằng tối nay trong nhà có việc gấp, không thể đưa cô đi ăn, vốn hai người đã hẹn kỹ càng, Vương Tử Hân không phải là người thích thất hứa, nhưng chuyện lần này rất đột ngột, mà biểu hiện rộng lượng của Từ Tương khiến anh rất thoải mái, Từ Tương cho đến bây giờ cũng không phải là kiểu người vô lý, mà là một tri kỷ thấu đáo.

Thế nên mỗi khi anh ở cạnh cô đều cảm thấy rất dễ chịu, vốn nghề bác sĩ này có rất nhiều áp lực, đương nhiên mong muốn ở bên ngoài có thể thả lỏng, mà Từ Tương vừa vặn là người khiến anh buông lỏng tất cả, không có áp lực, anh sẽ vì một chuyện nhỏ của Từ Tương mà cười, nụ cười cũng tươi hơn rất nhiều.

Em gái Vương Tử Hàm đột nhiên muốn kết hôn, chắc chắn có nguyên nhân, nguyên nhân có khả năng lớn nhất chính là em gái mang thai. Mà Vương Tử Hân là bác sĩ, bất mãn nhất là chuyện có con trước khi cưới, bây giờ xảy ra trên người em gái bảo bối càng khiến anh khó chịu hơn. Ở bệnh viện đã thấy rất nhiều trường hợp thế này, nhiều cô bé còn ít tuổi đến nỗi phải bỏ đứa nhỏ, hoặc là kết hôn, cho dù thế nào thì đều có biểu hiện không muốn phụ trách với những sinh linh này.

Hai nhà Nhâm- Vương gặp nhau ở Kim Dương, hai bà mẹ đều rất vui mừng, trái lại những người đàn ông nhà họ Vương đều không buồn hé miệng. Tâm tình của bố thì anh có thể hiểu, mà Vương Tử Dương vì Tử Hàm kết hôn trước một bước nên khó chịu vô cùng, anh cả thì mặt không biểu cảm.

Cuối cùng cũng mang được Vương Tử Hàm về nhà, chuyện đầu tiên Vương Tử Hân làm chính là kiểm tra cho em gái, khi biết Vương Tử Hàm không phải có thai liền thở phào một hơi, anh không hy vọng em gái mình vì có đứa bé mới vội vàng kết hôn, may mắn không phải vậy!

Giải quyết xong việc này, Vương Tử Hân về phòng tắm rửa, sau đó gọi điện thoại cho Từ Tương: “Em về nhà chưa?”

Từ Tương đang dọn dẹp vài thứ chuẩn bị đóng cửa: “Còn chưa, đang dọn dẹp một chút, sắp về được rồi.”

Không biết vì sao, Vương Tử Hân cảm thấy mình có nhiều chuyện rất muốn nói với Từ Tương: “Hàm Hàm đột nhiên muốn kết hôn nên tối nay hai nhà ăn cơm cùng nhau, Hàm Hàm phải lập gia đình, tâm trạng của anh rất kì lạ, biết rõ ngày đó sẽ tới nhưng anh vẫn cảm thấy không thoải mái.”

Từ Tương yên lặng nghe anh kể, ý nghĩ trong lòng cô càng mãnh liệt, cô quả nhiên không nhìn nhầm người, người đàn ông ấm áp này rất yêu gia đình.

“Anh là anh trai tốt, Hàm Hàm có anh trai tốt, cô ấy nhất định sẽ hạnh phúc.” Em cũng hy vọng em có thể mang lại hạnh phúc cho anh.

.....

Hai người yêu đương đã lâu, nhưng thần kỳ ở chỗ người nhà họ Vương không ai biết đến sự tồn tại của Từ Tương còn người nhà họ Từ lại đều biết Vương Tử Hân.

Nguyên nhân lớn nhất có thể là trước đó Vương Tử Hân là bác sĩ chính của ông nội.

Một ngày nọ, Vương Tử Hàm về nhà mẹ đẻ ăn cơm tối, Vương Tử Hân đã thả một quả bom xuống về chuyện hẹn hò của mình. Chuyện là thế này.

Vương Tử Hàm là con gái đã lấy chồng, trong bụng lại có cục cưng, Nhâm Hằng Chi đương nhiên không để cô động vào việc gì, cho nên không có việc gì làm liền ngồi bất quá:

“Anh ba cũng sắp kết hôn rồi, anh cả và anh hai sao còn chưa có bạn gái nữa, đã 30 tuổi rồi.”

Mẹ Vương cũng phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, Hàm Hàm, con có biết cô gái nào tốt một chút thì giới thiệu cho anh con.”

“Lúc trước không phải giới thiệu Ngón Ngón cho anh hai đó sao, nhưng lại không có kết quả, con không biết ai nữa rồi, chỉ là con có thể hỏi Ngón Ngón, Ngón Ngón biết rất nhiều người.”

Ai ngờ Vương Tử Hân thần nhiên nói: “Không cần giới thiệu cho con, con có bạn gái rồi”

“Cái gì? Từ lúc nào? Ai?” Người nhà họ Vương đều bị dọa rồi, hoàn toàn không có chuẩn bị, cũng không nghĩ Vương Tử Hân đột nhiên nói có bạn gái, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?

“Chuyện bắt đầu từ khi nào? Là con cái nhà ai?”

Vương Tử Hân thấy phản ứng của mọi người quá khủng bố, chẳng lẽ anh không thể có bạn gái?

“Cô ấy tên là Từ Tương, bọn con qua lại được vài tháng rồi.”

“Không phải anh nói bữa đề lừa gạt cả nhà chứ?” Vương Tử Hàm nói, rất có thể như vậy, nếu không lâu như vậy sao còn chưa đưa người ta đến gặp cha mẹ, “Anh gọi cho chị ấy đi.”

Vương Tử Hàm đồng ý, gọi điện cho Từ Tương, hơn nữa còn nghe lời mẹ Vương – mở loa ngoài, Từ Tương bắt máy rất nhanh: “A lô”

Vương Tử Hàm chỉ chỉ vào Vương Tử Hàm, ý bảo anh nói chuyện: “Ăn com chưa? Hay còn ở tiệm?”

“Vừa về tới nhà, mẹ còn để phần com cho em! Sao anh lại gọi cho em lúc này, ăn com xong nhanh vậy à? Hàm Hàm thích bánh ngọt em làm không? Em không dám bỏ nhiều đường quá.” Giọng của Từ Tương nghe rất vui vẻ, cũng dễ dàng nhận ra sự quen thuộc với Vương Tử Hàm, còn có chút làm nũng.

“Con bé rất thích, đúng rồi, ngày mai tới nhà anh đi, người nhà anh muốn gặp em.” Vương Tử Hàm cũng biết nên đưa Từ Tương tới gặp ba mẹ, yêu nhau lâu như vậy, bây giờ mới cho người trong nhà biết thì hơi quá đáng.

Từ Tương rất ngạc nhiên lại vui mừng: “Đây là anh muốn dẫn em ra mắt bố mẹ hả? Nhưng mà làm sao bây giờ, đột ngột như vậy, em còn chưa chuẩn bị gì, em phải mang thứ gì đó tới, ngày mai rồi, anh nói em phải làm sao bây giờ?”

Từ Tương phát hiện ra là ngày mai, vô cùng nóng nảy, không biết làm sao mới được.

Vương Tử Hàm đã cười muốn ngất, tại sao lại là cô gái đáng yêu như thế, liền nói luôn với Từ Tương: “Chị mang bánh ngọt qua đây là được.”

Từ Tương nghe thấy giọng Vương Tử Hàm: “Tại sao bên cạnh lại có giọng phụ nữ? Không phải anh lừa dối em chứ?”

Vương Tử Hàm lập tức giải thích: “Là Hàm Hàm, bố mẹ anh cũng ở bên cạnh, em gặp bọn họ một chút đi”

“A? À, vâng. Cháu chào chú, dì. Cháu là Từ Tương.” Từ Tương căn bản không nghĩ tới việc còn phải nói chuyện với người nhà anh, cô không biết nói gì mới được.

“Chào cháu. Ngày mai tới nhà đi ăn com, dì làm món ngon cho cháu. Cháu thích ăn gì?” Mẹ Vương còn chưa nhìn thấy Từ Tương đã rất thích cô.

Vương Tử Hàm vừa nghe đã biết cô khẩn trương, có thể tưởng tượng ra biểu tình của cô bây giờ, đôi mắt mở lớn, bộ dạng còn thật sự nghe lời.

“Không sao, ngày mai em làm một ít bánh ngọt mang tới đây đi, ngày mai anh tan ca sẽ tới đón em, đừng lo lắng.”

“Được” Từ Tương đành phải đồng ý, nếu không còn có thể thế nào nữa? Nếu chỉ có mình Vương Tử Hàm nói chuyện thì còn có thể oán hận một chút, nhưng bây giờ tất cả người trong nhà anh đều đang nghe, nhất định phải để lại ấn tượng thật tốt cho người ta!

Chương 8: Hạnh phúc

Gọi điện thoại cho Vương Tử Hàm xong, Từ Tương cố hơn nữa thì cũng ăn không vào nên cô lập tức lái xe đi mua vài thứ, ngày mai đi gặp cha mẹ người yêu đây, vẫn nên mang quà tới, hơn nữa cô cũng muốn mua thêm chiếc váy thật xinh để mặc.

Một mình cô đi vào cửa hàng, cửa hàng lớn thế này cái gì cũng có nhưng lại không biết mua cái gì cho tốt!

Cuối cùng cô đành phải gọi điện cầu cứu Vương Tử Hàm: “Anh nhanh nói cho em biết bố mẹ anh thích cái gì? Em không biết mua gì cho tốt.”

Vương Tử Hàm nghe thấy giọng nói sốt ruột của cô liền hỏi: “Em ở đâu? Anh đến chỗ em.”

Từ Tương đọc địa chỉ, luống cuống một lúc thì Vương Tử Hàm đến: “Cuối cùng anh cũng tới, may quá, anh cho em ý kiến đi.”

“Đã nói không cần mua quà, chỉ cần em đến gặp họ là được, tại sao lại khách sáo như vậy.”

Từ Tương không tán thành cách nói của anh, lôi kéo anh đi khắp cửa hàng: “Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, em phải để lại dấu ấn thật tốt.” Cô muốn gặp bố mẹ chồng đương nhiên phải thể hiện thật tốt!

Được Vương Tử Hàm chỉ điểm, Từ Tương nhanh chóng mua được lễ vật vừa ý: Cho mẹ Vương là trang sức, bố Vương là trà, anh cả Vương là bút máy, em trai Vương Tử Dương là máy chơi game, còn Vương Tử Hàm là búp bê nhỏ đáng yêu. Sau đó rất hài lòng chạy sang cửa hàng dành cho nữ, Vương Tử Hàm chọn cho cô một chiếc váy trắng, vì là bác sĩ nên anh có một loại chấp niệm kì lạ với màu trắng, Từ Tương rất vừa lòng chiếc váy kia, lập tức đi thử.

Khi ra ngoài, Từ Tương cảm thấy ánh mắt anh đột nhiên bừng sáng, cô rất đắc ý, anh thích là được! “Thế nào? Đẹp không?”

Vương Tử Hàm gật gù: “Lấy cái này đi”. Trong lòng cực kỳ vừa ý, váy màu trắng vô cùng hợp với Từ Tương, tràn ngập hơi thở thanh xuân, đáng người rất được!

Quà đã mua, váy cũng mua rồi, Vương Tử Hàm nghĩ về nhà được rồi, ai ngờ Từ Tương kéo anh vào quầy chuyên hàng nam giới, thì ra là muốn mua cho

anh.

Từ Tương chọn một cái áo phông POLO màu trắng, rất vừa lòng ướm thử lên người Vương Từ Hân, để anh đi thử, khi Vương Từ Hân đi ra Từ Tương thỏa mãn cười cười: “Quả nhiên người đẹp mặc cái gì cũng đẹp...”

Sau đó lại chọn cho anh một cái quần thoải mái: “Ngày mai anh mặc thể này đi, đây là quần áo em chọn giúp anh”

“Được.”

.....

Sau khi Từ Tương về nhà, tâm trạng đặc biệt kích động, quá mức hưng phấn dẫn đến mất ngủ!

Rất lâu sau đó mới ngủ được, trong mơ cô mơ thấy cảnh gặp bố mẹ anh.

Sáng ngủ dậy cô ngáp không ngừng, nhưng vừa đến buổi chiều cả người đã tỉnh táo, vội trốn vào phòng bếp làm bánh. Từ Tương nghĩ Hàm Hàm là phụ nữ có thai, không nên ăn quá ngọt hoặc quá nhiều mỡ, cho nên đặc chế ra loại bánh ngọt thích hợp cho phụ nữ có thai, cũng vì mẹ Vương thường làm bánh bích quy nên mấy người đàn ông trong nhà không thích bánh ngọt, cho nên cô nướng thêm cả bánh mỳ.

Rất nhanh liền làm xong bánh ngọt và bánh mỳ, Từ Tương chờ Vương Từ Hân qua đón cô.

Từ Tương vừa thấy có khách đi vào liền tiếp đón, thế mà lại phát hiện người tới là Vương Từ Hàm, còn có một người, chắc là mẹ của Vương Từ Hân, chăm sóc rất tốt, rất đẹp, Vương Từ Hàm nhìn khá giống mẹ.

Nhưng hai người Vương Từ Hàm hình như không biết cô là ai, ngồi xuống một lúc thì hỏi nhỏ cô: “Ồ chỗ các cô có ai tên Từ Tương không?”

Từ Tương sững sờ: “Chị chính là Từ Tương”, sau đó thấy ánh mắt xấu hổ của hai người, “Hân là dì và Hàm Hàm rồi, chào hai người! Hai người có muốn ăn gì không ạ?”

Vương Từ Hàm nghe Từ Tương nói mà không hiểu ra sao: “Chị từng gặp em?”

“Ừ, gặp qua một lần. Lúc Từ Hân đi xem mắt, chị có thấy em. Nhưng mà mọi người không thấy chị.” Từ Tương nhớ tới lần đó cũng thấy lúng túng, theo dõi anh là không đúng!

“Thật xin lỗi, em không biết anh hai có bạn gái, cho nên mới tự ý dẫn anh ấy đi xem mắt, chị đừng để ý.”

Vương Từ Hàm tức giận, anh hai! anh có bạn gái sao không nói sớm, hại em dọa người ta như vậy!

Từ Tương xua tay: “Bọn chị lúc đó còn chưa yêu nhau, sau đó mới bắt đầu yêu nhau”

Vương Từ Hàm và mẹ Vương lập tức tiếp lời: “Hai đứa yêu nhau như thế nào? Đã được bao lâu rồi?”

Từ Tương: “Là cháu theo đuổi anh ấy, bên nhau đã được 5 tháng rồi.”

Mẹ Vương vừa nghe thấy đã được 5 tháng đã xuyết xoa: “Lâu như vậy sao còn chưa nói? Giấu người kĩ như vậy, chúng ta cũng không phải kẻ xấu.”

Cứ như vậy, Từ Tương cùng mẹ và em chồng tương lai ngồi tán gẫu chuyện trên trời dưới đất, tuy rằng ban đầu Từ Tương có chút ngại nhưng dần dần cũng thoải mái không ít, ít nhất đã không còn khấn trương nữa.

Vương Từ Hân bước vào quán cà phê liếc mắt một cái liền thấy Từ Tương ngồi với mẹ và em gái mình cùng một bàn, nói chuyện hòa hợp vui vẻ, anh đi qua: “Sao hai người lại đến đây?” Lại nhìn Từ Tương: “Không làm khó em chứ?”

Vương Từ Hàm lập tức cướp lời: “Anh hai thật là, sao chúng ta lại bắt nạt chị dâu được.”

Từ Tương bị hai chữ “chị dâu” kia dọa sợ, nhưng rất vui vẻ: “Không có, mọi người chờ em một lát, em đi lấy vài thứ”

.....

Sau đó Vương Từ Hân đưa cả ba người về nhà.

Bởi vì vừa nói chuyện cùng mẹ Vương và Vương Từ Hàm cho nên Từ Tương không khấn trương nữa, ở chung cùng người nhà họ Vương thật hòa hợp, quà tặng mọi người đều thích nên cô rất vui vẻ.

Tiếp đó, nhà họ Vương hoàn toàn lấy phương thức ở chung của người một nhà để đối đãi với Từ Tương, đặc biệt là Vương Từ Hàm, cô thích chị dâu làm bánh ngọt rất ngon này, cũng dễ ở chung, bình thường luôn miệng gọi “Chị dâu, chị dâu”, Từ Tương cũng ngầm thừa nhận, làm chị dâu của cô ấy đương nhiên rất tốt!

.....

Cứ như vậy, Vương Tử Hân và Từ Tương đã yêu nhau hai năm!

Kỷ niệm tròn hai năm, Từ Tương nhớ rất kỹ, nhưng hình như Vương Tử Hân không hề nhớ mấy chuyện này, vẫn giống như ngày bình thường, buổi tối đi ăn với cô, sau khi ăn xong đi dạo quanh bờ sông một chút, không có gì đặc biệt.

Từ Tương hơi không vui: “Anh có biết hôm nay là ngày gì không?”

Vương Tử Hân bị hỏi mà không hiểu gì: “Hình như không phải sinh nhật em mà.”

“Kỷ niệm tròn hai năm chúng ta bên nhau! Em đã mua quà cho anh, vì sao anh một chút thành ý cũng không có?”

Từ Tương dùng cả tấm lòng mình chọn quà cho anh, là một chiếc đồng hồ!

“Cảm ơn em”. Vương Tử Hân tiếp tục nắm tay cô đi, tỏ vẻ anh không có gì tặng cô.

Từ Tương lại không chịu đi: “Đau chân quá, anh cõng em đi.”

“Được.” Vương Tử Hân rất sáng khoái đồng ý, anh cõng Từ Tương bước chậm rãi.

Từ Tương ghé sát trên lưng anh, nói ra tiếng lòng của cô: “Anh còn nhớ thời điểm giáng sinh năm trước không? Anh cũng cõng em như bây giờ. Ngày đó buổi tối còn có tuyết cơ, em mặc như một con gấu, anh còn lấy tay bao tay em lại thật kỹ, lúc đó em cảm thấy anh rất tốt với em. Tuy anh chưa từng nói lời ngon tiếng ngọt với em, nhưng em vẫn rất thích anh, anh biết không?”

“Buổi tối hôm đó, em quyết định, cho dù thế nào cũng phải gả cho anh! Lúc trước là em theo đuổi anh, khi đó còn chưa nghĩ đến chuyện kết hôn với anh. Nhưng buổi tối hôm đó, em thật sự rất xúc động, anh tốt với em như vậy, ở bên anh thật hạnh phúc.”

Đột nhiên, Vương Tử Hân thả cô xuống, Từ Tương nghi hoặc: “Tại sao lại dừng?”

Vương Tử Hân đặt hai tay lên vai cô, còn chăm chú nhìn cô: “Loại chuyện cầu hôn này nên để đàn ông làm.”

Từ Tương nóng nảy: “Người thổ lộ là em, nói muốn kết hôn với anh cũng là em. Em chỉ muốn nói ra tiếng lòng mình mà thôi.”

“Nghe anh. Không phải em cầu hôn với anh. Mà là anh cầu hôn với em. Em có đồng ý cưới anh không? Phải thành thật.” Vương Tử Hân sờ vào túi quần, lấy ra một chiếc nhẫn, đưa tới trước mặt Từ Tương.

Trong khoảnh khắc đó, nước mắt Từ Tương bỗng chốc “tách” một tiếng, rơi xuống đất. Vương Tử Hân vội vàng lau nước mắt cho cô: “Sao lại khóc? Chẳng lẽ em không đồng ý lấy anh? Anh chậm trễ em lâu như vậy mà.”

Từ Tương lập tức nhận nhẫn: “Ai nói không muốn, em đồng ý, đồng ý một trăm lần!”

“Vậy đừng khóc...”

“Em đây là vì vui nên mới khóc, em rất vui.” Từ Tương vươn tay, đưa nhẫn cho anh: “Đeo cho em.”

Vương Tử Hân cẩn thận đeo nhẫn vào cho cô, rất hợp với tay cô!

“Được rồi, đừng khóc. Được cầu hôn không phải nên cười sao? Anh biết anh chậm chạp, cũng không thú vị, không phải người lãng mạn, không mang đến bất ngờ cho em, em có thể đồng ý khiến anh rất vui. Cho đến bây giờ, tất cả đều do em chủ động, anh rất chậm, không thể quan tâm và bảo vệ em nhiều, có khi vội vàng lại quên nghĩ tới em, mà em trước sau như một vẫn vì anh mà nỗ lực, anh luôn nhận được những gì tốt nhất từ em, anh càng không đủ tư cách là một người bạn trai. Cho nên, anh muốn đối xử tốt với em hơn, yêu em nhiều hơn, anh muốn quan tâm em thật nhiều, để có tư cách làm một người chồng mẫu mực, em có thực sự đồng ý không?”

“Em đồng ý, thật lòng!” Từ Tương đã khóc không thành tiếng, chưa từng nghĩ sẽ có ngày anh nói với cô một cách thâm tình như vậy.

“Được, anh hứa với em. Về sau, anh sẽ cố gắng khiến em thật hạnh phúc”

“Có anh, em đã rất hạnh phúc.”

Có em bên cạnh, anh cũng rất hạnh phúc!

Có thể bên cạnh em, anh rất nản nguyện!

Anh sẽ cố gắng khiến em ngày càng hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Tâm Đầu Ý Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

